

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 29—30.

V Žatci dne 25. července 1947

Cena 4 Kčs.

Tak slibujeme!

Tisíce volyňských Čechů se shromáždily 13. července v Žatci, aby v den 4. výročí tragedie Čes. Malína, při světlé památce jeho mučedníků a při památce všech bratří, kteří padli za svobodu vlasti, slíbili věrnost republice Československé.

Oslavy byly krásnou manifestací lásky a oddanosti hlavě státu, presidentu dr. E. Benešovi, vládě republiky, ministru nár. obrany arm. gen. Ludvíku Svobodovi a také projevem věrnosti těm ideálům, které nás vedly do boje a k vítězství.

Přítomnost milovaného a ctěného ministra nár. obrany arm. gen. Ludvíka Svobody, který z pověření presidenta a vlády ČSR přijal slavnostní slib věrnosti, dodala celým oslavám důstojný ráz, povznesla jejich význam a utvrdila vol. Čechy v přesvědčení, že není a nebude zapomenuto jejich zásluh a oprávněných požadavků.

Přítomnost nejvyšších zástupců církvi svědčila o jejich upřímném zájmu a kladném poměru k Volyňským.

Oslavy byly velkým svátkem vol. Čechů. Byly syntesou radosti ze šťastného návratu domů a vědomí bolesti a utrpení, kterými byl tento návrat vykoupen. Celý pořad oslav byl důstojným vyjádřením této syntese radosti a utrpení, bolesti a naděje.

Když předseda Svazu Čechů z Volyně špkt. Vladimír Mesner přečetl formulu slibu, tisíce shromážděných odpověděly jednohlasně: „Slibujeme!“

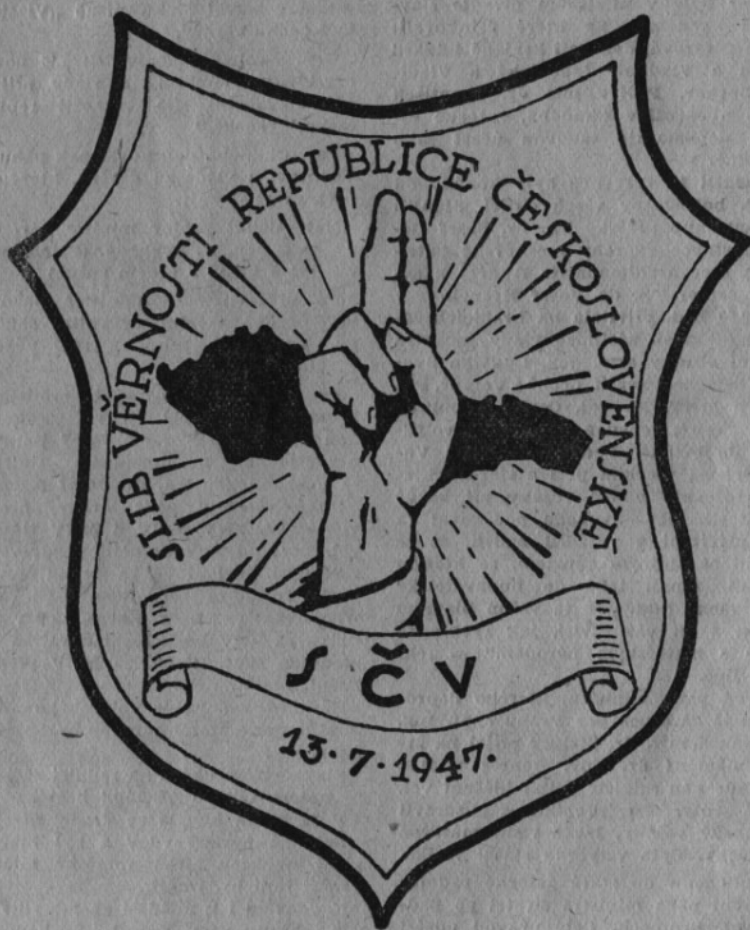
Věříme proto, že slib, který byl také formálním výrazem a potvrzením věrnosti již prokázané, bude závazkem, o jehož splnění není a nebude pochybnosti.

Věříme, že tento závazek bude splněn tak, jako byly splněny všechny závazky, které jsme na sebe dobrovolně vzali, když vlast zavolala.

Věříme, že důvěru presidenta republiky, vlády a důvěru „otce“ volyňských Čechů, ministra nár. obrany arm. gen. L. Svobody zachováme a že splníme všechna očekávání.

A jméno volyňského Čecha se stane synonymem věrného strážce vlasti!

Tak slibujeme! Jar. Chudoba.

Při světlé památce malínských mučedníků a při památce všech našich bratří padlých v bojích slibujeme, že ideálům, za něž jsme bojovali, svým velikým učitelům a velitelům, vlasti a národu, republice Československé navždy věrní zůstaneme.

Tak slibujeme!

Slib věrnosti republice

Celostátní oslavy návratu volyňských Čechů do vlasti u příležitosti vzpomínky na Český Malín ve dnech 12. a 13. července v Žatci

V sobotu dne 12. července byly zahájeny oslavy návratu vol. Čechů do vlasti otevřením výstavy „Volyňští v odboji a budování“ a pracovním sjezdem vol. mládeže. Na sjezdu měl hlavní projev poslanec ÚNS dr. Bedřich Šteiner, kterému pak poděkoval předseda odboru mládeže V. Zidlický za vydatnou pomoc při zřizování rekreační a doplňovací školy pro vol. mládež v Jesenicích u Podbořan.

Večer byla v městském divadle slavnostní akademie, na které účinkovali: Marie Glázrová, dva naši krajané Eduard Haken a Vladimír Libovický a Vladimír Sochor. Projev měl dr. František Káras a Jaroslav Chudoba. Žatecké divadlo nepamatuje takovou účast jako toho dne.

V neděli 13. července byly konány od 9 hod. bohoslužby všech církví. Sloužili je arcibiskup pražský Th. dr. Josef Beran, zástupce exarchy moskevské patriarchie otec archimandrita Andrej a synodní senior Th. dr. Josef Křenek.

V 10.30 hod. přivítala na hranicích žateckého okresu zástupce vlády ministra národní obrany arm. gen. Ludvíka Svobodu delegace Svazu Čechů z Volyně, PV, ONV a MNV. Za vol. Čechy promluvil štápt. Perný, jeden z nejstarších volyňských bojovníků. Poděkoval „otci“ Volyňských za všechnu péči a starost, kterou projevuje o své vojáky při každé příležitosti. Gen. Svoboda poděkoval za milé přivítání a vyjádřil naději, že se volyňští se stejným zápalem, se kterým bojovali, zapojí také do budovatelské práce všeho lidu. „Je to vašim hlavním úkolem a od vás závisí, jak rychle se sžijete s mateřským národem“ — řekl mimo jiné.

Průvod pana ministra, kterého doprovázel náš zástupce pro Prahu štápt. Ing. J. Kozák a mjr. dr. Šteiner přijel na žatecké náměstí dr. Edv. Beneše v 11.30 hod., kde pan ministr přijal hlášení vel. čestné roty. Po přehlídce pozdravil nastoupené vojáky, jakož i shromážděné vol. Čechy. Byla vztyčena státní vlajka.

Po příchodu do staré žatecké radnice pozdravili pana ministra srotci po padlých vol. hrdínech. Celý průvod odešel na radniční balkon.

Na 7 tisíc vol. Čechů shromážděných na náměstí před radnicí uvítalo bouřlivým potleskem a provoláním zdaru svého „otce“, ministra NO arm. gen. Ludv. Svobodu na balkoně radnice.

Projevy s balkonu radnice zahájil předseda slavnostního výboru, jednatel SCV a red. „Věrné stráž“ por. Jar. Chudoba. Po něm promluvil vrch. odb. rada min. informací dr. Frant. Karas na téma Český Malín — Lidice volyň. Čechů. Nato přečetl předseda Svazu Čechů z Volyně štápt. Vladimír Mesner slib věrnosti republice:

„Vám, pane ministře, jako zástupci presidenta republiky a vlády — při světlé památce malínských mučedníků a při památce všech našich bratří padlých

v bojích slibujeme, že ideálům, za něž jsme bojovali, svým velikým učitelům a velitelům, národu a vlasti — republice československé, navždy věrni zůstaneme! Tak slibujeme!“

Shromáždění vol. Čechů, kteří zaplnili celou přední část žateckého náměstí odpověděli: „Slibujeme“ a tak stvrdili tento historický okamžik.

Pěvecký sbor vol. mládeže z Čes. Boratína zazpíval sloku písně „Vlasti své buď Čechu věrný“.

Gen. Svoboda odpověděl: „Z pověření presidenta republiky a vlády přijímám váš slavnostní slib věrnosti republice československé.“

Por. Chudoba poděkoval pak panu presidentovi a vládě za důvěru, kterou vol. Čechům projevují.

Nato učinil projev ministr nář. obrany arm. gen. L. Svoboda. (Přinášíme ho na jiném místě v plném znění.)

Po projevu pana ministra pozdravili vol. Čechy za ministra vnitra sekč. št. dr. Veselý, za ministra soc. péče dr. Ziegler.

Po projevech zástupců ministerstev promluvil zástupce církví: za katolickou arcibiskup Th. dr. Josef Beran, za pravoslavnou archimandrita Andrej a za evangelickou Th. dr. Josef Křenek.

Také všechny polit. strany, představitelé PV, ZNV, ONV a MNV tlumočili vol. Čechům nejsrdčejší pozdravy. Za KSČ posl. Škrantová, za stranu nář. soc. posl. Torn, za soc. dem. posl. Jungwirthová, za ČSL dr. Karas, za PV pplk. Brixl, za ZNV posl. Kubičková, za ONV předseda štápt. Zicha, za MNV předseda Frant. Malát.

Básni Jiřího Rěbla-Volyňského „Věrní zůstaneme“ a státní hymnou byla slavnost ukončena.

Slavnostního oběda na radnici zúčastnili se potom všichni oficiální hosté.

V 15 hodin konala se v sále Střelnice stavovská porada vdov a byl manifestačně ukončen sjezd volyňské mládeže. Schůzi řídil br. Dušek.

K vdovám i k mládeži promluvil: min. nář. obrany arm. gen. L. Svoboda, arcibiskup Th. dr. Josef Beran, otec archimandrita Andrej, synodní senior dr. Křenek, posl. Škrantová, posl. Kubičková, posl. Jugwirthová, posl. Torn, dr. Karas. Všechny projevy a zvláště gen. Svobody svědčily o pochopení a upřímné snaze pomoci těm nejpotřebnějším z řad vol. Čechů.

Odpolední pořad byl ukončen přečtením resoluce sjezdu mládeže a státní hymnou.

Po ukončení pořadu se na nádvoří Střelnice rozprouidila živá zábava. Přátelé, příbuzní a známí, kamarádi z fronty se scházeli a radostná nálada trvala do pozdních hodin.

Oslavy zanechaly ve všech účastnících ty nejlepší dojmy a splnily všechna očekávání.

Jiří Rěbl-Volyňský:

Věrní zůstaneme!

Své vlasti vzdálen, léta dlouhá náš volyňský lid světem šel, šel, jako kdysi Izrael do země svaté, zaslíbené, života otců vykoupené, a dědů duch je provázel.

Šel, věřil, doufal, válčil, mřel, své desatero s sebou nes a nikdy, nikdy nepokles. Svých dědů plnil příkázání: „Být věrným vlasti do skonání“ — a slibu věren je i dnes.

Po těžké pouti v rodném Žatci náš veškerý volyňský lid své vlasti skládá hold a slib, slib oddanosti hlavě státu, představitelům majestátu a národu, s nímž bude žít.

My přísaháme, vlasti drahá, že střežit budem svatá práva jež velcí předkové nám dali a za něž slavně umírali nesčetní bohatíři tvoji doma i v cizině i v boji.

Slibujem slavnostně a hrdě, že bránit budem věrně, tvrdě tvou svobodu a demokracii, za níž z nás každý vykvrácí a život dá, když vlast ňu káže.

My slibujem co věrná stráž, že s bratry všemi v svorném šiku svou bránit budem republiku a celistvost našeho státu od zrádců, vrahů, od pirátů.

My zachováme věrnost vlasti i v dobách nejhroznějších strastí, neb drahou nám jest republika vedená duchem Masaryka.

Ji naděvše milujeme, ctíme, ji nezklamem a nezradíme, za volnost její život dáme... To slavnostně dnes přísaháme!

Rudé právo, 16. VII. 1947.

Zástupce Volyňských v žateckém ONV

(m) — Předseda okresního národního výboru v Žatci soudr. štápt. Jan Zicha navrhl, aby do rady ONV byl přizván zástupce volyňských Čechů, který by měl právo poradního hlasu. Jednání tak budou potřeby a přání volyňských Čechů nejlépe hájeny. Rada okresního národního výboru se usnesla na základě tohoto návrhu požádat Svaz volyňských Čechů, aby delegoval do rady svého zástupce.

Náš zástupce pro Prahu štápt. Ing. Jaroslav Kozák, styčný důstojník MNO u min. soc. péče má od 21. VII. do 18. VIII. t. r. řádnou dovolenou. Po dobu dovolené bude zastupován našim krajanem npor. Konstantinem Izraelem.

Projev ministra nár. obrany k volyňským Čechům v Žatci dne 13. 7. 1947

Drazí spoluobčané, bratři a sestry z Volyně!

Přicházím, abych Vás pozdravil jménem presidenta republiky, vlády i armády, už nikoli jako krajany, ale jako příslušníky a státní občany republiky Československé. Vítám Vás ještě jednou co nejsrdčněji v naší drahé a krásné vlasti Československé, již jste vždy byli věrnými dcerami a syny. Vrátili jste se do země, z níž před 80 lety odešli Vaši otcové a matky, abyste rozmnožili a posílili její lid a abyste s ním v bratrské shodě a spolupráci budovali společnou lepší a šťastnou budoucnost.

Je hluboce symbolické, jestliže jste si zvolili za den složení slibu věrnosti republice Československé dnešní den 13. července, na nějž připadá 4. výročí zničení a vyvraždění Českého Malína. Před 4 lety obklíčily hordy německých vojáků krásnou volyňskou obec Český Malín. Muže zahnali do kostela a do školy, ženy a děti do stodol, polili benzinem a celou obec i s jejími živými obyvateli do základu spálili. Na 370 mužů, žen, starců i dětí zahynulo v plamenech, které zapálili ruce surových germánských katanů. A tak jméno Českého Malína vstoupilo do dějin Slovanstva a celého světa vedle jmen Lidic a Ležáků a stalo se symbolem boje Slovanstva proti germánskému útlaku, lži, teroru, surovosti a nelidskosti. Právě dnešního dne se koná u Šumperku na Moravě slavnost přejmenování obce Frankštátu na Nový Malín. Bude tedy památkou Českého Malína i nadále žiti mezi námi

Pouhé 4 roky nás dělí od té strašné chvíle. A přece, kolik se za ty 4 roky ve světě i v našem životě změnilo. Ani germánský zločin v Českém Malíně nezůstal nepomstěn. Brzy po českomalínské tragedii přišla Rudá armáda, která osvobodila Volyň a dala se na vítězný pochod do Berlína a do Prahy. Tehdy povstal i český lid Volyně, aby pomstil německý zločin na Českém Malíně a zločin na celém Slovanstvu vůbec. Když přišli na Volyň první jednotky čs. brigády v SSSR, vstupovali volyňští Čechové s nadšením do čs. armády. Přicházely celé rodiny, muži i ženy. Na 12.000 volyňských Čechů dobrovolně se přihlásilo do čs. armády. Mezi nimi bylo na 500 dívek a žen. Tak nám volyňští Čechové umožnili organisování 1. čs. armádního sboru, v němž měli z počátku převahu a tím se velmi zasloužili o bojové úspěchy čs. jednotky v SSSR.

Jak nadšeně vstupovali do armády, tak statečně bojovali na frontě u Torčína, na Dukle, na Slovensku i na Moravě. Probojovali si doslovně cestu domů a návrat do staré vlasti. Jejich cesta z Volyně až do Prahy je pokropena krví statečných volyňských bojovníků. Ztratili na 1500 padlých mu-

žů a žen a na 3500 raněných. Zasloužili se o osvobození republiky a patří jim za to vděčnost všeho československého lidu.

Dnes bych chtěl připomenout, že osvobozené Československo na své věrné syny a dcery na Volyni nezapomnělo. Vláda republiky Československé v dohodě, spolupráci a za

každou sílu pro hospodářskou obnovu válkou zničené vlastní země. Sovětský svaz tak dodržel doslova slib, daný volyňským Čechům za války. Je to dalším důkazem upřímného sovětského přátelství k Československu, úspěchem čs.-sovětské spolupráce. Je třeba, aby i všichni volyňští Čechové si toho byli vědomi a zůstali Sovětskému

Ministr nár. obr. arm. gen. Ludvík Svoboda při projevu u základního kamene pomníku malínských obětí v Žatci 14. 7. 46.

podpory vlády Sovětského svazu učinila vše k tomu, aby umožnila volyňským Čechům co rejrychlejší návrat do staré vlasti. Tento návrat byl uskutečněn v měsících únoru, březnu a dubnu tohoto roku. Dnes už je v Československu shromážděna celá rodina volyňských Čechů. Je třeba, bratři a sestry z Volyně, abyste se pokud možno co nejdříve přizpůsobili novým poměrům, abyste hospodářsky i psychologicky zakotvili v novém prostředí a abyste byli našemu národu a státu pevnou a spolehlivou oporou.

Vzdávám při této příležitosti jménem čs. vlády co neupřímnější díky vládě Sovětského svazu. Bez jejího souhlasu, pomoci a podpory bychom reemigraci volyňských Čechů neuskutečnili. Sovětský svaz nám umožnil sjednání mezistátní dohody a přestěhování optantů ze Sovětského svazu do Československa, připravil jejich nábor, provedl jejich osobní a majetkový soupis, zařídil jejich přepravu vlastními prostředky na sovětském území a umožnil optantům, aby s sebou vzali zásoby potravin, obilí, hospodářské nářadí i dobytek. To vše uskutečnil Sovětský svaz v době, kdy potřeboval každý železniční vagon a

svazu za jeho nezištnou pomoc a podporu upřímně a trvale vděční.

Ještě jednu věc bych dnes rád připomněl. Vim, že hned po svém návratu do republiky a zejména při osidlování jste narazili na mnohé potíže a překážky. Prosim Vás snažně, abyste tyto potíže a překážky nepřeceňovali, ale abyste je vzájemnou spoluprací a dobrou vůlí překonávali. Nezapomínejte, že jste přišli do poměrů ochuzených a rozvrácených válkou, ovlivněných odsunem Němců a příchodem osidlenců z vnitrozemí. Je pochopitelné, že ani naše státní a veřejné úřady neuspěly a nemohly vše připravit a zaříditi tak, jak by bylo třeba. Vim, že ani u některých místních činitelů a jednotlivců jste vždycky nenašli žádoucího pochopení, pomoci a podpory. Někdy zase nebylo zcela možno uspokojiti přemrštěné požadavky jednotlivců z Vašich řad. To vše musíte mít na mysli a všechny své denní bolesti a nesnáze musíte posuzovat ze širšího hlediska. Buďte trpěliví a mějte víru v budoucnost. Vite sami, že co dnes bolí, zítra bolet přestane. Poměry v pohraničí a v celém státě se rychle konsolidují a za krátkou dobu budete všichni pevně usazení a budete

se cítit ve svých nových bydlištích doma. Ale už ta skutečnost, že za pouhé dva roky po osvobození jsme do republiky přesunuli na 33.000 volyňských Čechů, z nichž velká většina již dnes je osídlena a pracuje zejména v našem zemědělství, je velikým úspěchem Vaším a celého státu. Je to veliký a historický čin, který bude teprve po časovém odstupu po zásluze oceněn.

Většina volyňských Čechů byla osídlena v pohraničí, z něhož byli Němci odsunuti. Je to důkazem, že republika má ve volyňské Čechy na prostou důvěru. Jsem přesvědčen, že právě ve Vás doslovo naše pohraničí své nejlepší a nejvěrnější strážce a bojovníky. Osvědčili jste se v boji za poslední války. Věřím pevně, že stejně tak se osvědčíte i v práci a míru.

Prosim Vás všechny, abyste si navzájem pomáhali, abyste jeden druhému důvěřovali a abyste se měli rádi. Nezapomínejme na vdovy a sirotky po svých padlých bratřích a sestřích. Jim patří největší péče jak státu, tak

nás všech. Upevňujte jednotu národa a spolupráci všech slušných a poctivých Čechoslováků. Neprofadejte přejatému stranictví a dejte přednost poctivé práci, charakteru, slušnosti a poctivosti před stranickou legitimací. Pracujte, budujte, chráňte a braňte naši těžce vybojovanou svobodu a republiku.

Z ověření presidenta a vlády přijímám Váš slavnostní slib republiky Československé.

Jménem presidenta, vlády a armády Vás ještě jednou pozdravuji, děkuji Vám za vše, co jste v dobách zlých pro republiku vykonali a přeji Vám ze srdce, abyste s v republice cítili šťastní, spokojeni a opravdu doma.

Sláva volyňským Čechům a jejich statečným bojovníkům!

Ať žije naše drahá, krásná, navždy svobodná a nezávislá republika Československá!

Nechť ještě dlouho žije prezident republiky dr. E. Beneš!

Dr. František Karas:

Český Malín - odkaz věčně živý

(K oslavám volyňských Čechů v Zateci.)

Moudrost Boží určila, že nejen jednotlivci, nýbrž celé rodiny, větve i národy budou se po všechny doby stěhovat ze svých sídel a budovat si nové domovy — mnohdy lepší, jindy nepřiznivější. Če budou v nových pásobištích vzdělávat v potu tváře půdu nebo si jinak dobývat chléb, podobní jsou praotci Adamovi, vyhnanému z ráje. Ze také někteří členové naší národní rodiny budou nuceni opustit otčinu a žít mimo její hranice.

Mezi československými větvemi, které vyrostly v evropských zemích od XVIII. století našeho věku a dosáhly pozoruhodného počtu tři čtvrti milionu duší, zaujímá zvláště čestné místo větev volyňská. Jsme na to hrdí nejen proto, že se z vlastního snažení a z vlastních prostředků povznela na nečekanou hospodářskou i kulturní výši a vnesla mnoho požehnaní do svého slovanského okolí, nýbrž též proto, že se neobyčejně zasloužila o starou vlast, neboť za obou světových válek vydala ze sebe to nejkrásnější a nejušlechtlejší, nabídnuvši národu tisíce upřímných rukou a věrných srdcí, když mu bylo nejhůře, když šlo o naše bytí a nebytí, když se jednalo o získání a pak znovudobytí naší samostatnosti.

O, že nejsem mistrem verše, abych mohl přednésti chvalořeč na tuto vzácnou a milou ratolest, která vyrostla v zahradě našeho největšího a nejsilnějšího slovanského bratra — ratolest, jež se stala okamžitě mou láskou, když jsem vkročil po prvé na žirnou půdu Ukrajiny a lehce vyhledal české vesnice, nejkrásnější a nejpokrokovější v kraji.

Mně však dnes připadl úkol jiný: z nesmírně zajímavé historie české větve na Volyni, jejíž činnost vzbuzovala ve vlasti oprávněnou pýchu a vděčný obdiv, dotknouti se těch stránek, které jsou sice nejsmutnější, ale zároveň nejslavnější,

Tyto kapitoly popisují dobu druhé světové války, daleko hroznější a nelidštější té, která zmítala Evropou před třiceti lety. Vedou nás křžovou cestou našeho lidu, usazeného na Ukrajině, až dospějeme ke Kalvarii obyvatel Českého Malína, jedné z nejuvdědomělejších a nejvypověděnějších obcí na Volyni.

Lidští tragický konec této vzorné české vesnice je úkolem opravdu těžkým a bolestným, vídět tu byl hromadně vyhazován náš rod, a Němci při tom překonali řádění svých „kulturních soukmenovců“ v Lidicích: neutratili jen muže, kteří by jim mohli být nebezpečni se zbraní v ruce, nýbrž též pokojné ženy a nevinné děti, mladáčky Boží, upálivše je za živa v hořících státech, v kostele a ve škole.

Představte si kvetoucí Lidice i jejich zkázu a obměňte v duchu dobu i počet obětí. Tragedie malínská odehrála se 13 měsíců po lidické, 13. července 1943, tedy přesně před čtyřmi lety a měl na ní podíl vedle nacistických zločinců a šlehců vyvrhelové z různých národností, žijících na Volyni. Jenže nic na světě není utajeno zraku Božímu a skoro vždy také oku některého člověka. Tak i zde v Malíně máme svědky nacistické bestialnosti: několik lidí, kteří se zachránili z hořícího pekla a z palby kulometů. Jeden z nich, Josef Martinovský, vypsal kroniku Českého Malína a chtěl pomstít smrt své drahé ženy i dcerušky, které byly umučeny s ostatními obyvateli, vstoupil s šestnáctiletým synem do Československé brigády. Jeho hluboce jímavá a při tom prostídká kniha uvádí celou hrůzu zvrhlých činů, jejichž součet činí kromě ohromných škod hmotných 370 českých a 26 polských duší v Českém Malíně, jakož i 122 mrtvých v blízkém Malíně Ukrajině.

Chtěli nás pozabít, ale nepodařilo se jim to; chtěli nás vyhubit, ale Bůh to

nedopustil. Z malínských mužů vyvstalo 39 mstitelů, kteří vstoupili do československého vojska a přes těžké boje zůstali takřka všichni na živu.

Malínští i celá česká Volyně zaplatili drazé své i naše osvobození, ale jejich zápas nebyl marný. Němci, udýcháni neustálými vítězstvími, musili se pojednou zastavit, a nyní je pronásleduje plánovitý ústup za ústupem, šli v prosté naší mluvě řečeno porážka za porážkou — od Stalingradu až k Volyni a dále Halí k průsmyku Dukelskému a na Slovensko.

V řadách nejrozhodnějších protivníků německé armády, kdysi nepřemožitelné, stojí volyňští hrdinové, kteří tvoří jádro slavných Svobodových vojsk. Větev, jejíž kompaktnější celek nečítal ani 50.000 duší, vydala ze sebe na 12.000 bojovníků, v tom několik set odhodlaných žen a hrdinných dívek. Válečného tažení zúčastnili se i starci na jedné a hoši a děti patnáctiletí na druhé straně. Bylo dosti častým zjevem, že bojovalo několik členů rodiny: hospodář s otcem i synem, otec s dvěma syny nebo dcerami, třeba až pět bratří a pod. Oběti na majetku nejsou snad naší veřejnosti dost známy. Volyňští krajané odvedli tisíce pytlů mouky, stovky koní i krav, postrjů, vozů a všech ostatních potřeb na válečné tažení proti nepříteli.

Volyňští Čechové prokázali tedy svou lásku a věrnost k staré vlasti skutky, nešetíce ani drahých obětí na životech, když toho bylo třeba. Dokázali tak, že není rozdílu mezi námi ve vlasti a mezi nimi v cizině, že jsme všichni rodinými bratry, třebaže jsou mnozí z nás nuceni žít mimo hranice Československé republiky.

Nyní se po sedmdesáti nebo osmdesáti letech blahodárného působení na východě vrátili krajané z Volyně domů, a my jsme hluboce vděční Sovětskému svazu za to, že nám tyto nejzdatnější syny a dcery propustil. Naše radost a uznání je tím větší, když víme, že reemigrace byla provedena za mimořádně těžkých dopravních poměrů a že transporty s rodinami volyňských bojovníků přijížděly s plynulostí, na dnešní poměry opravdu podivuhodnou.

Netřeba dokazovati, co jsme ve Volyňských získali a co znamenají při budování nových poměrů v pohraničních oblastech. Máme v nich lid neobyčejně pilný, spolehlivý, pořádný a čestný. Ale máme v nich především lid upřímný a rázný, ošlehaný větry bouřných dnů, které mu přinesly velké pracovní zkušenosti, a proto musíme mít tyto krajany rádi, chceme-li být spravedliví. Jestliže jim byly místy vedle slabé náhrady přičteny výhodnější podmínky, stalo se tak jistě ne v první řadě ku prospěchu jejich, nýbrž ku prospěchu našeho státu, jehož předními strážemi budou tito naši nejlepší z nejlepších. Nedokazují to teprve dnes, kdy skládají při oslavě šťastného ukončení reemigrace slavnostní slib Československé republiky, nýbrž dokázali to skutky už v minulosti, když pracovali pro dobro svých bratří na východě a zejména, když se za starou vlast bíli, pro ni trpěli a umírali. Tuto pravdu zpečetili svou krví mučedníci z Malína. Byla to oběť nebi i nám tím milejší, že jí přinesla odnož našeho národa, žijící daleko od vlasti, ale živá, neusýchající a věrná.

Před dvěma roky sešli se volyňští krajané, zůstávající tehdy ještě v starých sídlech kromě t. zv. Svobodovců, jakož i delegace z Československa na spáleništi Českého Malína, aby uctili památku velkých mrtvých.

Loni připomněli hrdinové ze slavné Svobodovy armády za účasti svého milovaného velitele sobě i ostatní veřejnosti význam Malína na žateckém hřbitově, kde byl posvěcen základní kámen k budoucímu pomníku, jenž má na věky hlásati v novém středisku volyňské větve velikost obětí, kterou přinesli pro národ obyvatel Českého Malína.

Letos se sešla v žatci celá větev, přezášená do půdy, na níž pracovali kdysi otcové. Všech těch 36.000 hlav z Volyňe a s nimi i my po celé vlasti vzpomínáme věrných a hrdinných bojovníků z řad volyňských Čechů, zejména pak Malínských mužů, žen a krásných dětí s velkýma upřímnýma očima, které podle líčení svědků přes propukající strach stále věřily, že jim nebude ublíženo. —

Část krajanů shromáždila se ve Frankštátě u Šumperka, kde byla uložena prst z Českého Malína v památníku, zbudovaném uprostřed obce. Při tomto pietním aktu bylo též oznámeno rozhodnutí ministerstva vnitra, že obec Frankštát, v níž našlo nový domov 28 občanů z Českého Malína, příslušníků to zahraniční armády, kteří se zachránili v den tragedie, bude přejmenována na Nový Malín.

Při čtvrtém výročí tragického konce jedné z našich zahraničních osad uvědomujeme si znovu, že je nutno připomínati sobě i budoucím věčně živý odkaz malínských obětí: Pozor před stále hrozcím německým nepřitelem! Semkněme se do jednoho řádu, do boje za republiku!

Tak je tu tedy Český Malín po Lidicích a Ležáčích jako část nesmrtelné trojice těchto osad věčným vykičovníkem odhodlaného odporu proti cizákům a při pomínce nehynoucí lásky našich drahých volyňských bratří k vlasti.

A jak si Volyňští tuto vlast představují?

Jako společnou matku Čechů a Slováků — jen Čechů a Slováků; těch, kdož v ní přežili doby bouře a útisku, i těch, kdož se z ní musili vystěhovat, jdouce za chlebem, a nyní se do ní vrátili nebo vracejí. Jako společnou matku českého a slovenského lidu domácího i ze zahraničí.

Tak si jí také představoval a představuje veliký příznivec krajanů, prezident dr. Edvard Beneš.

Volyňští Čechové, shromáždění ve své nové metropoli v žatci, slíbí slavnostně to, co prakticky v zápase o svobodu naší vlasti a národa prováděli, že totiž budou čl. republiky i její hlavě, prezidentu Budovateli vždy a za všech okolností neochvějně a do důsledku věrni; že budou ruku v ruce s ostatním obyvatelstvem této země pracovat pro blaho svého národa a šťastnou budoucnost naší milované čl. republiky!

Severomoravská obec Nový Malín symbolem i výstrahou

Český Malín znovu ožil v ČSR

V neděli tomu bylo právě čtyři léta, co se nad obcí Český Malín na Ukrajině rozpoutala bouře německé zloby a nenávisti. 1500 německých vojáků obkličilo vesnici a upálilo, nebo vyvraždilo 374 českých vystěhovalců. Obec tak stihl osud Lidic a Ležáků. A právě v neděli, v den čtvrtého výročí této tragedie, kdy celý národ s úctou vzpomínal nevinných obětí, ožil znovu Český Malín na půdě svobodného Československa, v severomoravském pohraničí. Obec Frankštát, jež se stala novým domovem 30 našich krajanů z Českého Malína, kteří v nešťastný den vyhlazení obce jen zázrakem unikli smrti, dostala hrdý název Nový Malín, který zůstane na věky symbolem osudové spojitosti společného utrpení a společného boje slovanských národů, ale současně velkou výstrahou, abychom nikdy nezapomněli na hrůzná léta německé okupace a na miliony obětí, jejichž nevinné životy ukončila vražedná a zločinecká ruka hitlerova. Naši krajané z Volyňe si nepřivezli nic, než trochu prstí z ukrajinského Českého Malína, zato však přinesli ve svých srdcích lásku ke své nové vlasti a odhodlání pracovat společně s námi na budování státu tak svorně a jednotně, jak svorně stáli po našem boku v boji za osvobození vlasti.

Slavnost přejmenování obce Frankštátu na Nový Malín byla významnou událostí pro celý národ a zúčastnili se jí mimo jiné oficiální hosti a četnou veřejnost také brig. gen. dr. Procházka, zástupce ministerstva vnitra min. rada Matouš a zástupce min. sociální péče Pospíšil. Slavnost byla zahájena v sobotu vzpomínkovým večerem, vyplněným hudebním, zpěvním a recitačním programem a zakončena proslovem J. A. Martinovského, rodáka z Českého Malína a kronikáře této obce. V neděli dopoledne po

slavnostních bohoslužbách církve římskokatolické a pravoslavné u nového památníku, který byl postaven uprostřed obce, uctili účastníci slavnosti minutovým tichem památku obětí a předseda MNV E. Krmníček převzal z rukou malínských občanů urnu s prstí z Českého Malína, kterou pak slavnostně uložil do památníku generál Procházka. Po projevech J. A. Martinovského, zástupce Svazu Čechů z Volyňe v žatci, předsedy moravské diecése pravoslavné církve prof. Bílého a zástupce ČSOL, kteří znovu připomněli hrůzy 13. července 1943, kdy zběhli Němci nabadávali na bodáky české ženy a děti a házeli je do ohně, byly položeny k pomníku věnce a dopolední pořad ukončen hymnou. Dopoledne prošel obcí průvod krojované mládeže, Sokolů, Orlů, hasičů, vojska a volyňských Čechů na hřiště, kde slavnost zahájil předseda MNV Krmníček. Po něm promluvil předseda ONV ze Šumperka s. Novotný, který vyslovil potěšení nad tím, že právě okresu šumperskému se dostává cti, mít mezi svými obcemi i obec, která ponese hrdý název Nový Malín a přál Volyňským, aby se na severní Moravě cítili jako mezi svými, šťastní a spokojeni. Po projevu ing. Štepaného za JSCZ vyhlásil zástupce min. vnitra Matouš slavnostně přejmenování obce a vyslovil přání, aby spolupráce občanů Šumperka a všech Čechů s volyňskými Čechy byla co nejužší. Generál dr. Procházka předal pak zástupcům obce československý válečný kříž 1939, který udělil prezident dr. Edv. Beneš obci Český Malín. Gen. Procházka připomněl, že Nový Malín je pokračováním Českého Malína a proto mu i toto vysoké vyznamenání přísluší. Zabýval se pak znovu podrobně celou historií Českého Malína a událostmi, které se tam sběhly před čtyřmi lety. Zdůraznil, že to byl vítězný

postup Sovětské armády, který odhalil tento nelidský zločin, jenž měl zůstat utajen všemu lidstvu a že právě tyto oběti zavázaly volyňské Čechy k tomu, aby hromadně vstupovali do zahraniční armády a po boku Sovětské armády a našich zahraničních vojáků bojovali proti okupantům. Společně jsme vybojovali svobodu a společně budeme také budovat nový stát. Nový Malín nám bude navždy připomínkou německých hrůz, neboť si musíme uvědomit, že nacismus není ještě z kořene vyhlazen a že je naší povinností, abychom vybojovanou svobodu zajistili. Podaří se nám to, půjdeme-li neochvějně tou cestou, kterou lid nastoupil již za války v domácím i zahraničním odboji. Jen v uskutečňování odkazu národní revoluce je záruka naší svobody a samostatnosti. Československo se stalo novým domovem 34.000 volyňských Čechů, s nimiž chceme a budeme ve svornosti a jednotě poctivě a usilovně pracovat pro republiku a její posílení. Malíňští tlumočili pak gen. Procházka dle pro pana presidenta a gen. Svobodu za udělení válečného kříže a slíbili, že se vynasnaží, aby byli tohoto vysokého vyznamenání hodni. Oslavy byly pak zakončeny lidovou slavností, při které krojovaná mládež předvedla ukázkou národních tanců.

Archimandrita Andrej vepsal do pamětní knihy města Žatce:

Mrtvým věčná paměť — živým sláva a radost býti doma uprostřed svých.

Arcibiskup Beran:

Celému městu i správě jeho v den bolestný a slavný památky mučedníků Malínských žehnám z hloubi srdce a přeji zdar i pomoc v další budovatelešské práci.

Bůh s Vámi všemi a mír a pokoj jeho.

Slavnostní akademie 12. 7. 1947

V předvečer „Slibu věrnosti republice“ byla pořádána slavnostní akademie v městském divadle v Žatci. Divadlo bylo zaplněno do posledního místečka, nestály přistavky a mnoho set uchazečů o vstupenky se tam nedostalo. Po úvodním proslovu redaktora Chudoby a velmi věcném projevu dr. Fr. Karase, vrchního odborového rady ministerstva informací z Prahy byla zahájena akademie. Nejdříve začneme naším milým hostem, slavnou umělkyní Marií Glázrovou. Hned její objevení se na jevišti zelektrisovala hleděním, které jí přivítalo potleskem. Co máme psát o jejím velkém umění? Těžko by bylo hledat slova, abychom mohli to vše popsat, její přednes, každé slovo, toť perla, vžívá se do každé věci a přenesení posluchače do světa, který stvořil básník. Dovede mistrovským způsobem uchvátit, pohlédit, žalovat, prosit, bránit i pokárat. Zdá se nám, že jsme neslyšeli lepší přednes s jeviště od nepaměti. Je to naše nejlepší dramatická umělkyně, jakou dnes Praha má.

Náš krajan Eduard Haken, dnes přední solista opery Národního divadla v Praze, nás potěšil svým velkým uměním, čistým basem, jaký se slyší jen velmi zřídka. Sklidil velký potlesk za každým číslem a byli jsme nař právem hrdi.

Druhý náš krajan, kterého jsme měli příležitost již vícekrát v Žatci obdivovat, Vladimír Libovický, baletní mistr, se ukázal ve svých číslech, že je již dále, než balet obvykle bývá, je to umělec, který nejen že dokáže tančit, ale v tanci žít a hrát. Teď chápeme, proč cizina byla jeho uměním nadšena.

Tuto velkou trojici skvěle doplňoval klavírista Vladimír Sochor z Prahy, nejen že byl dobrým při zpěvu Hakena a tanci Libovického, ale sám přednesl brilantně své solo na klavír. Všem účinkujícím byly podány kytice se stuhami a věnováním SČV.

Po představení bylo slyšet hlasy z obecnosti, že to žatec ještě neviděl a dlouho neuvidí. Skutečně krásný a hodnotný, velice umělecký večer! Trochu byl pokážen nemístným zapojením místního rozhlasu, což působilo rušivě. Před divadlem se hromáždilo obecnost a srdečně naše umělce pozdravilo. Nemohli se rozloučit s umělci, žádali o autogramy, podepisování programů a fotografií nebralo konce. A všichni prosili: Přijďte brzo, děkujeme, srdečně děkujeme! A my se připojujeme!! A doufáme, že zase brzy uvítáme tyto umělce v Žatci.

Srdečný dík!

Ano, srdečný dík umělcům: Marii Glázrové, Eduardu Hakenovi, Vladimíru Libovickému, Vladimíru Sochorovi za jejich krásný večer, který nám dal v předvečer slavnostního Slibu věrnosti republice dne 12. července 1947. Za tuto námahu nepřijali honorář a věnovali jej ve prospěch Malinského fondu. Srdečně Báh zaplat! — Slavnostní výbor.

Bohoslužby českobratrské evang. církve

U příležitosti sjezdu volyňských Čechů v Žatci 13. července konaly se v evangelickém kostele na Husově třídě bohoslužby českobratrské evangelické církve. Při této příležitosti navštívil po prvé nás nový pohraniční sbor br. synodní senior ThDr. Josef Křenek.

Byl to radostný pohled na naplněný chrám s rekordní dosud účastí 500 osob. Volyňští evangelici z dalekého okolí přijeli poděkovat Bohu za šťastný návrat do vlasti. S nimi přijeli i bývalí kazatelé na Volyni br. vikář Jaroslav Opočenský z Boratína a br. Tomeš z Michalovky.

Po přečtení písmo (br. vik. Opočenský) a modlitbě (br. dr. Křenek) uvítali hlavu církve dr. Křenka za ONV náměstek předsedy řed. Vojtěch Čáp, za MNV ref. p. K. Štěpánek, za sbor br. kurátor Bohumil Kašpar, za volyňské členy sboru br. Josef Brázda z Vitčic, za volyňskou mládež s. Dobr. Vlčková a za děti a nedělní školu Ota Křenc. Při pozdravech děti se mnohé oko i zarosilo. Děti statečně a nebojácně a pěknými slovy vítaly br. syn. seniora.

Bohoslužby byly oživeny čtyřhlasnými zpěvy pěveckého sboru „Boratín“ za vedení br. dirigenta Vlka. Přednesli čtyři písně, zapadající vhodně do rámce a do ducha bohoslužeb a zhostili se svého úkolu ke spokojenosti a obdivu celého shromáždění. Přijeli obětavě na nákladních autech z Chotiněvse u Litoměřic a byli srdečně přijati na evang. faře pohostinstvím sester našeho sboru. Jsme velmi vděční za jejich návštěvu a doufáme, že ji budou brzy opakovat.

Kázání synodního seniora Dr. Křenka bylo založeno na slovech z proroka Jeremiáše: „Budeš-li se mít navrátit, Izraeli, di Hospodin, ke mně se navrať.“ Připomenul v něm, že návrat do vlasti není návratem k věcem pomíjitelným, ale k věcným hodnotám, za které bojovalo kdysi i husitské žatecko. Ne statky, pole a domy jsou základem šťastného návratu a života ve vlasti, ale upřímný a kladný vztah k Bohu a bližnímu, k pravdě a spravedlnosti.

Byla to slova od srdce k srdci a byla přijata s porozuměním, pozorností a dojetím. Byla i určitým ukazovatelem cesty nově zakládaného života Volyňských ve vlasti a domově otců, kteří pro větší lásku k pravdě Boží než ke statkům tohoto světa byli z domova kdysi vypuzeni.

Projev synodního seniora dr. Křenka na náměstí s balkonu kdysi husitské žatecké radnice byl učiněn pod dojmem jeho nedávné návštěvy hrobu J. A. Komenského, posledního biskupa Jednoty bratrské a učitele národů. Dr. Křenek vyzvedl šestero věcí, které Komenský odkázal národu a na kterých je nutno budovat jako na pevných základech pravdivého, čistého a plodného života. Velký zástup shromážděných a příznejme si, i unavených již Volyňských po mnohých předcházejících projevech, vyslechli slova synodního seniora s pozorností a živou odezvou souhlasu.

Při slavnostním obědě na radnici se sešli v družném duchu reprezentanti církve, vlády i politických stran.

V odpoledním projevu k volyňské mládeži i vdovám po padlých vyzvedl dr. Křenek syntesu bolesti a naděje v čistém a šťastném rodinném životě, který Volyňským upřímně přeje v nových domovech. I zde byla slova hlavy českobratrské církve evangelické přijata s živým souhlasem a vděčností.

Rozcházelí jsme se po pěkném dni Volyňských neradi, ale pocítovali jsme, že jsme si zase bližší a že se lépe známe. Pěvecký sbor „Boratín“ zazpíval dr. Křenkoví na rozloučenou před evangelickým kostelem ještě na vozech po slední sbory a odjížděl se slovy povzbuzení dr. Křenka jako na husitských vozích k domovu.

Jsme vděční synodnímu senioru dr. Křenkoví za jeho návštěvu i upřímná slova povzbuzení při všech projevech. Pěveckému sboru „Boratín“ děkujeme za krásné zpěvy a všem, kdo přispěli ke zduaru tohoto dne i k jeho kladnému přínosu k lepšímu porozumění a životu nás všech, vše děkujeme. F. Losa.

RESOLUCE

1. celostátního pracovního sjezdu volyňské mládeže v Žatci dne 12. a 13. července 1947

Organisovaná mládež Svazu Čechů z Volyně posílá ze svého prvního shromáždění prezidentu dr. Edv. Benešovi svůj upřímný hold a oddanost.

Vládě ČSR a SSSR vzdáváme vřelé díky za uskutečnění našeho návratu do vlasti.

Ve vlasti pak se stavíme za program národní fronty a pracujeme plně na splnění dvouletého budovatelského plánu.

Chceme být vždy a všude první v plnění národních povinností, tak, jak tomu bylo u našich otců na Volyni.

Nemáme jiného přání, než aby Československá republika stala se silnou a mohutnou ve svazu slovanských národů.

Milujeme SSSR, z něhož jsme přišli a budeme usilovati o to, aby se přátelství a bratrství mezi naším lidem a lidem v SSSR a ostatními národy prohlubovalo a upevňovalo.

Víme, že problém volyňský je pouze přechodným, přesto však hlásíme se k tradicím, které nás na Volyni udržovaly.

Z toho, že jsme doma, se radujeme a slibujeme, že odkazu pana prezidenta osvoboditele a svých padlých otců věrní zůstaneme!

V Žatci dne 13. července 1947.

Odbor mládeže při Svazu Čechů z Volyně.

Rudé právo, 16. 7. 47:

Malé záběry z volyňského sjezdu

čes. Na slavnostní akademii, která byla na zahájení sjezdu uspořádána v sobotu večer, byli všichni Volyňští nadšení výkonem svých rodáků, volyňských Čechů Eduarda Hakena a V. Libovického. Odměňovali je vděčným potleskem.

Zvláště mohutným dojmem působil šik Volyňáků — příslušníků Svobodovy armády. „Vlasti a národu věrnost přísaháme“ — to byl nápis na transparentu, který v čele skupiny nesli. A za ním pevným krokem pochodovali ti, kteří bojovali za naši svobodu. Jejich velkých zásluh za naše osvobození jim nikdy nezapomeneme.

Dvě děvčátka v národních krojích, dvě ženy v uniformě Svobodovy armády a dva svobodovci tvořili čelo nedělního průvodu. Hrdě a sebevědomě nesli státní vlajku. A ve všech byla stejná radost — a stejné nadšení.

Celý sjezd byl ve znamení velkého budovatelského úsilí Volyňských. Nejlépe to dokazovala a potvrdila budovatelská hesla, která jsme v průvodu viděli.

A i jiných hesel zde bylo mnoho. Příslušníci Svobodovy armády nesli na transparentu: „Bojovali jsme se Svobodou za svobodu“. Vdovy po padlých hrdínech na transparent napsaly: „Jsme vdovy — dali jsme vlastní živitele“. Jak krásné a dojemné to působilo.

Mládež, která byla na sjezdu početně zastoupena, působila na všechny účastníky. A to heslo mladých „Volyňská mládež stojí za dvouletkou“ mluvilo za všechny. Chtějí spokojeně pracovat, žít a budovat!

Závěr byl pro účastníky nejradostnější. Na střelnici vyhrávala po celou dobu hudba a zpívali zde mladí zpěváčkové z Boratína. Všem se zde líbilo a cítili se nejvíce spokojeni.

Husitský Zátec dlouho nezapomeneme na tu slávu, kterou po dva dny prožívali. Byli všichni šťastni a spokojeni, že mohli ve svém středu hostit opět „svého tátu“ armádního generála, ministra Ludvíka Svobodu.

Sjezdové poznámky

- Program sjezdu se tiskne proto, aby se podle toho každý řídil.
- Je-li nesena státní vlajka v čele průvodu, zdraví se obnažením hlavy a v uniformě stáním v pozoru.
- Mluví-li někdo na schůzi a na jakékoli slavnosti, tak ho poslouchám. Když ne, tedy odejdu, ale nahlas se nebudím, jednak se to nesluší a ruším ty, kdož poslouchat chtějí.
- Při státních hymnách stojím v pozoru, nechodím s místem na místo...
- Při koncertech a divadlech se chovám slušně a třeš. Musí si každý uvědomit, že umělec se musí soustředit k tvorbě a musí mít naprostý klid. V době přednesu nesdílím své poznatky se sousedem a vyčkám až o přestávce.

Zločin nebo msta?

Deník „Volné slovo“ ze dne 15. VII. t. r. přinesl neuvěřitelnou, ale bohužel, pravdivou zprávu o činu, který se udal v noci na pondělí 14. července v Novém Malíně u Šumperka na Moravě, kde v neděli dne 13. července, ve 4. výročí Českého Malína konala se za velké účasti volyňských Čechů a obecenstva se,

nejčistších slibech a vřelých ujštěních představitelů nejvyšších orgánů vlády československé mohl být vykonán tak hanebný čin československým občanem. Nechceme ani věřit, že ten člověk mohl pocházeti z české matky a českého otce a že v jeho těle koluje česká krev. — Nedá se ničím změřit, jak bol,

Pietní oslavy ve výročí Českého Malína na Volyni 1945

verni Moravy a Hané pietní vzpomínka a slavnost přejmenování obce Frankštát na Nový Malín.

Oné noci neznámí pachatelé odcizili s památníku malínských urnu s posvátnou prstí, zbrocenou krví malínských obětí, přivezenou z Volyně z mohyly upálených občanů Českého Malína, odšroubovali víko urny a pak ji vhodili do potoka, protékajícího Novým Malínem. Urna byla úmyslně vhozena proti proudu tak, aby voda prst lehce vyplavila a urna zůstala zcela prázdná.

Nedovedeme pochopit, že se mohl najít jedinec anebo snad skupina takových zlotřilých individuí, kteří se odhodlali k tak nízkému a hanebnému činu. Zdá se to být nemožným, aby po těch krásných nedělních pietních obřadech a slavnostech, po těch tklivých a láskou procitěných přednáškách, po těch

naše hluboké roztrpčení a hněv nejen nás volyňských, pro které ta posvátná prst z mohyly malínské byla posvátným poutem mezi námi zde a tou památnou mohylou tam na daleké Ukrajině, ale i pro všechny československé občany dobré vůle, pro které historie není prázdnou frází. — Vždyť ta prst, to bylo vše, co jsme posvátného s sebou do staré vlasti přinesli, to byla naše přísaha, která neměla dáti zapomenouti nám ni budoucím na hrozné činy zbesílých germánů-hitlerovců.

Z toho musíme čerpat naučení pro zítřek, že reakce dosud vymýcena není a že zase nebezpečně zvedá hlavu a že jest nutno státi na stráži a že lidé dobré vůle, jak ve svém nedělním proslvu p. generál Procházka zdůraznil, musí se pevně semknouti v jeden celek a reakci potírat a jí vzdorovati. J. A.

- Na slavnostní akademii a do divadla se nosí tmavé úbory a dámy pokud je to možné, toalety, není možné, aby někdo seděl v divadle v klobouku.
- Nesdílím nahlas své starosti a radosti, pokud se to týče mých soukromých záležitostí.
- V klidu a slušně vyslechnu projev i svého politického odpůrce, byť i s ním nesouhlasím. Svůj souhlas dám na-

jevo jen potleskem. Poznámky jsou nemístné a neslušné.

— Potřebuji-li od někoho informaci, slušně jej oslovím a požádám, potom zase poděkují a omluvím se.

— Nepřeji-li si nějaký odznak, který se na ulici prodává, odmítnu jen poděkováním.

— Všude to vyhraješ jen slušností! L.

O ANTIFAŠISTECH

Nebude věci na škodu, objasnit Volyňským význam slova, kterým jest napsán tento článěk. Slovo antifašista jest čistě vynálezem porevolučního pohraničí, kdy za uvedené označení se skrylo mnoho pochybných Němců, kteří však ze 2/3 jsou dnes za kopečky v říši.

Zůstala nám zde však těchto přátel plná třetina a jest naprosto nutným, Volyňské poučiti, neboť se stává, že k těmto na vesnici přijde osoba, která ovládá obstojně český jazyk a hřeší na příslovečné pohostinství našich bratří a hledí se veřítí v jejich přičeň.

Nemá nikdo z těchto na čele napsáno, že jest to Němec z bývalých Sudet, který ovládá český jazyk a uvádí tak naše občany v klam. A tu stává právě veliké nebezpečí pro věci neznalé a důvěřivé lidi, že mohou poskytnouti ochranu nebo pomoc zlému člověku, buďto úřady stíhanému nebo povětšinou takovému, který se před těmito skrývá, nebo nedovoleně překročil hranice a podobně.

Dekret presidenta republiky praví, že úleva po této stránce má býti přiznána těm, kteří republiku zůstali věrní, nebo činně, to jest se zbrání v ruce se zúčastnili odboje proti hordám nacistickým.

V porevoluční době vyrojila se hejna občanů německé národnosti a započala horečná honba za doklady. Nechávali si od občanů české národnosti podepisovat nejrůznější doporučení, ověření, provolání a pod., že poslouchali cizí rozhlas, rozšiřovali dále tyto zprávy, ba konečně i někdy v závěťi feklí v opojení, když je nikdo neslyšel, že Hitler je vůl.

Jak jinak nemohlo býti, naši čeští lidé jsou dobrého srdce, zapomněli na různé lotroviny a vodili tyto občany na sekretariáty politických stran a těmto byly vydávány prozatímní legitimace s označením, že se jedná o antifašistického pracovníka. Pak dostali místo bílé pásky,

Stráž lidu, Olomouc, 16. 7. 47.

10.000 za dopadení hanobitele památníku v Novém Malíně u Šumperka

10.000 Kčs odměny vypsal rada ONV v Šumperku na dopadení pachatele, který v noci z 13. na 14. července 1947 zhanobil památník malínských Čechů způsobem bezpříkladně vandalským. Tisícové zástupy občanstva na národní pouti v Novém Malíně u Šumperka v neděli netušily, jak haněbným způsobem bude následující noci zneuctěn památník malínských Čechů. Neznámý pachatel odnesl urnu s prstí z vypáleného Českého Malína, prst vysypal do potoka a urnu pohodil na břeh. Zpráva o tomto bezpříkladném skutku velmi pobouřila veřejnost a nikomu se nechtělo věřiti, že by se vůbec někdo našel, z jehož nenávisť mohla by se projevit takovým způsobem. Šetření SNB bylo okamžitě zahájeno. Vyzýváme občany Nového Malína a okolí, aby přispěli k dopadení pachatele, který musí býti potrestán.

kterou nosili Němci na rukávě, červenou a věc byla v suchu.

Až se vylíhla taková hejna, že všechny socialistické strany v místě neměly za první republiky tolik členů, nebo ve volbách nedostaly takový počet hlasů, počalo se s prověřováním. A tak se nám zrodili němečtí antifašisté.

Dá-li se při plné zodpovědnosti o věci mluvit, jest jisto, že tato výhoda mohla býti přiznána jedině jedné rodině ze sta. A tak se vsutku stalo, že Němci, kteří za poslouchání rozhlasu byli potrestáni kázní, sedí dnes u nás a mnou si spokojené ruce.

Zahraniční rozhlas poslouchal každý z nás, ze zvědavosti, kdy to praskne — a jakákoliv zásluha jest zde pochybná. Politicky činní nebo v odboj zapojení čeští lidé byli za poslech ciziny trestáni smrtí, kdežto na Němce se tento trest nevztahoval.

Konečně jest také třeba rozlišovat specialisty, to jest dělníky nebo řemeslníky, kteří jsou pro dohlednou dobu nepostradatelní. O těchto byly napsány celé články. Ti, kteří se snad mimořádně osvědčí a dokáží, že jsou pohostinství Čechů hodni, zde zůstanou na trvalo, v opačném případě mají se dostatí stejně do odsunu, což jest však již nepravděpodobné.

Volné slovo, Olomouc, 15. 7. 1947:

Výkřik hněvu severní Moravy

Stala se tato neuvěřitelná, bohužel, v celém rozsahu pravdivá událost: v noci na pondělí vzal neznámý pachatel v právě přejmenovaném Novém Malíně u Šumperka z památníku urnu s půdou, zbrocenou krví volyňských Čechů, odšrouboval víko urny a pak jí vhodil do potoka, který protéká Novým Malínem. Jaký surový a nenávistný úmysl zlořádek sledoval, vyplývá ze skutečnosti, že urnu vhodil do potoka proti proudu tak, aby voda v malé chvíli prst z urny odnesla a urnu v pravém slova smyslu vymyla. Byla také nalezena prázdná...

Uvnitř listu popisujeme nedělní slavnost přejmenování obce Frankštátu na Nový Malín, která se tu konala za veliké účasti celé severní Moravy. Češi z blízka i z dále, z Olomouce i ostatní Hané byli přítomni nejen aktu přejmenování, ale zejména též tklivé vzpomínky na vyvraždění celé obce na Volyňsku — Českého Malína. Za války byli tu vybiti německými vojáky starci, muži, ženy a děti. Proto také s takovou pietou a láskou si přivezli volyňští Češi prst ze zahrad a míst Českého Malína, které se zbrotily nevinnou krví malínských mučedníků... Dovedete si představit člověka, který se odváží zneuctit památník a drahocennou prst? Kdo — kdo to byl?

Tvrdíme: není možné, aby takový člověk pocházel z českého otce, české matky, ale chápeme výkřik hněvu a rozhořčení, který se rozlehl celou severní Moravou, jakmile se tato neuvě-

I zde se nastříleli kozlí. Věděl jsem o jednom automechaniku, kterého si přivlastnil šikovný pan chmelař jako šoféra. No, tedy, on jej neřádal za šoféra, ale sjednával velkoobchodu chmelem, neboť ovládal cizí jazyky. Z takových správců velkoobchodu chmelem, kteří ovládají obchod až na tu nějakou znalost řeči, můžeme mít také radost.

Další specialista řemeslník zde zůstal s rodinou proto, že se nikdo ze zaměstnanců veřejného podniku nezaučil za jeden rok do veřejného instalačního vedení, a nikdo nezná vodovodní síť. No, nedej nám Bůh, aby nám takový specialista zemřel, to bychom pak dopadali.

Tolik jsem považoval za nutné k objasnění označení antifašista. Při tom jsem zámýslně z diskretnosti pomlkel o něžném pohlaví. To je již další kapitola. Zde nerozhodovala povětšinou způsobilost nebo zásluha, ale příjemná tvář. A zde to mnoho těch Brunhild, mnohá dokonce i sňatkem vyhrálo.

Nevěřte proto, bratři a sestry slepě lidem na první pohled. Otevřete vaše dobrá srdce až tenkrát, když jste se hodnověrně a plně přesvědčili. V opačném případě byste podpořili i škůdce naší vlasti a to jistě nikdo z vás nechce.

Buďte vřelí proto na Věrné vlasti strážní!
—ner.

řitelná zpráva rozšířila. Ukazuje se, že v pohraničí se potulují podezřelé, temné živly, které pracují nenávistně proti naší svobodě a republice. Není také vyloučeno, že se až sem dostali podloudně Němci, odsunuti do říše, ale jedno je jisto, konečně si musíme všichni uvědomit, jak horkou a nesmírně důležitou je půda a celé území severní Moravy! Je tu třeba svezít střežení státní bezpečnosti těm nejlepším z nejlepších, je třeba tu zvětšit a zdokonalit policejní službu, zejména však je nutno přísně střežit státní a národní spolehlivost i těch Němců, kteří dostali státní občanství z politické, vlivné protekce.

Nechceme uvalovat hněv českého lidu na nevinné, i když jsou Němci, a teprve už nechceme svádět naši snahu po zvýšení státní a národní spolehlivosti na stranické pole, bohužel však znovu musíme varovat před přílišnou důvěřivostí vůči rodinám, které se zachránily před odsunem falešným, popřevratovým a stranickým služebníčkováním nebo tím, že některý ženský člen takové rodiny vynikal tělesnými půvaby. I takové rodiny by nebyly snad příliš nebezpečné, kdybychom měli celé pohraničí osazeno jen nejlepšími charaktery, pravými, novodobými Čechy.

Bohužel, do řad poctivých hraničářů a pilných osídlenců se vloudily živly, které musí pryč, ať již se hlásí ke kterékoli straně.

Otrásjící případ z Nového Malína je varováním pro celý národ!
-rt

Věrnost za věrnost

Lidice — Malín, 1. odboj, 2. odboj, Zborov a Dukla. Volyňských slib věrnosti republice — minulost, přítomnost i budoucnost.

13. července t. r. složili v Žatci volyňští reemigranti slavnostně slib věrnosti čsl. republice, tedy všem jejím občanům, kteří se řídí demokratickými zásadami. Slib skládá člověk člověku, malá skupina celku a také navzájem.

Ten slib nejsou jen slova, je již dosti známo snažení Volyňských k celonárodnímu celku a pomoc jemu v prvním a druhém odboji. Splnilo se, po čem toužili stále: „vrátiti se jednou domů“.

Věrnost za věrnost. Republika svůj slib dávaný před válkou a daný presidentem a vládou ve válce splnila, uskutečnila jejich návrat do vlasti, dala jim domov.

V poválečných těžkostech nemohlo vše být, jak bychom si snad my, Volyňští, přáli, ale uvážíme-li věc nestranně, není tak zle, jak by se nám zdálo. Z 33.000 reemigrantů je asi 1 desetina neusídlena a usídleno za 5 měsíců devět desetin, ač ne zrovna na Žatecku a Podbořansku, jak bylo slíbeno panem presidentem a vládou. Je pochopitelné, že svoje rány nejvíce bolí a oni neusídlení tak těžce nesou.

Chci se však také zmínit o těch, kterým v tak slavnostních chvílích se dral výkřik: Nebyli jste nám věrni! O těch, vůči nimž nemáme tak docela čisté svědomí ani my, Volyňští, ani Češi z vnitrozemí a především ti, jimž byla dána do rukou správa věcí obecných. Jsou to rodiny osiřelé, přenejdražší padli za společnou věc.

Na schůzi, kde bylo za přítomnosti předsedy osídlovacího úřadu dra Krejzy, jednáno o otázkách osídlování, mě bylo sděleno na můj dotaz, proč nebyly zachovány rezervy pro Volyňské, válkou osiřelé rodiny, že to nebylo prakticky proveditelné, neboť vše volně by bylo vydrancováno, a takto bývalý správce odchází a Volyňský dostává podnik nebo byt v nejlepším pořádku. Nemohu se nepozastavit nad tím, kterak my, Češi, kteří stále zdůrazňujeme svoji kulturu a vyspělost, snahu po kolektivisaci ji prostě chápeme jednostranně. Co je tvoje nebo společné, to je moje a jak neradi pustíme druhého nebo celek k tomu, na co mohu položit ruku sám.

Těžko je vyhověti vdově, je bezradná, neví sama, co potřebuje a

co chce. Především chce oporu, trochu tepla a chce své hnízdo. Osídlenci z oblasti čsl. republiky cítí se dotčeni přiznáním Volyňským přednostního práva. Chápu tu bezděčnou nevoli. Ani my bychom nebyli jiní. Ale necht' uváží, není naší vinou, že jsme nemohli přijít včas, jako oni. Oni jsou obeznámeni se zdejšími poměry a známému vždy spíše vyhověme, než neznámému.

Ani netuší, jak velké potíže s usazováním mají právě vdovy a to vdovy válečné. Hlavní oporu a nejvydatnější pracovní sílu ztratily. Chtěly by právem postavit sebe a své děti dnes i do budoucna tak dobře, jako stojí ostatní. Dnes si nemůže taková vdova troufat na zemědělský, obchodní, či živnostenský podnik, jako rodina, kde je muž. Sama na vše nestačí, zvláště při dnešním nedostatku pracovních sil. Musí tedy děti poslat do učení, nebo do škol. Může pro ně dostat ubytování i podporu, ale ona i její dítě jsou již přes tři roky bez otce, touží také po trochu tepla, chce mít své děti alespoň na čas u sebe, nebo blízko sebe. Je to možné. Takové ženy jest třeba umístiti ve městech, v blízkosti města, nebo většího stědu, nebo v blízkosti příbuzných. — „První břítká odpověď bude: „Když to nejde“. Pánové, kteří z vůle lidu spravujete obce, nebojte se potíží, neschovávejte jako pštroši hlavu do písku. Pohlédněte přímo a hluboko do nitra oněch válkou osiřelých. Máte snad také vlastní děti. Pociť lásky, přičylnosti není vám cizí. Zasejte do svého srdce se-

ménko lásky k těm, kteří mezi námi nesmí býti osiřelí! Pak přehlédněte pozorně domky ve své obci i ty obsazené. Uvidíte, že ač dnes se zdá, že se pro ně žádný nenajde, začnou před Vámi vyrůstat jeden po druhém, budou ony rodiny mít slušná, útulná hnízda!

Vím, že to nebude vše. Renta, kterou tyto rodiny budou dostávat, sama o sobě nestačí na slušné živobytí. Nějaký ten hektar půdy, zahrada, kravička, sezonní práce, nebo práce v továrně, nebo v obchodě přivábí také potravu nebo peněz. Bude se muset taková rodina přizpůsobit. Na podzim půdou děti do školy. Budou se učit dobře, jako skoro všechny volyňské děti. Doma u nich bude stále častějším hostem úsměv, spokojenost se u nich ubytuje. I vy je rádi uvidíte. „Aha, to je ta žena, kterou jsme usadili v tom slušném domku. Bylo to sice nepříjemné jednání, než jsme jí jej mohli odevzdat. Každý chce především své výhody. Již není tak ustaraná. Kravičku, kterou si přivezla z Volyně, asi nemusela prodat. Žabka jí jen kvete, snad i pro naši se najde sklenička smetany!“ Nebude to jako dnes, kdy úředník jí vítá spuštěním rukou a skleslými slovy: „Zase vdova“. — Uvidíte, že jednou ještě budete i vy s nimi spokojeni.

Tedy věrnost za věrnost. Věrnost ve skutečích vůči silným i slabým. Hrdinové u Dukly, na Slovensku a jinde a jinde! Vaše ženy jsou statečné, Vaše děti prospívají a všichni je máme rádi!

Nemůžeme-li tak zvolat z plna hrdla ještě dnes, bude tak v nejkřatší době! — Věřila a věřil Ing. Lešnerová-Mílerová.

Musíme jim pomoci

Dostávám mnoho dopisů od našich reemigrantů, kteří přijeli do vlasti posledními transporty z Volyně. Tito lidé se osídlili v květnu a červnu a přidělené jim zemědělské usedlosti jsou bez živého a mrtvého inventáře, bez nábytku, svršků a jiných. Pozemky neobstě a na jarní sěbu bylo pozdě. Jen trávy a sena mají dostatek pro živý inventář, kterého však postrádají.

Celá řada osídlenců, jak z vnitrozemí, tak i z řad našich vol. vojáků a reemigrantů, kteří jsou na přidělených usedlostech již od roku 1945—46 mají všeho výše uvedeného nadbytek. Sám jsem se přesvědčil, že někteří osídlenci mají na 13 ha půdy až 15—20 kusů hovězího dobytka, 5—6

vozů a mnoho přebytečných strojů a nářadí. Toto vše bude třeba zaplatit a přebytečný počet odevzdat NPF. Proto žádám, aby každý náš voják neb reemigrant vše přebytečné odevzdal těm našim lidem, kteří toho všeho nemají.

Předání živého a mrtvého inventáře, nábytku, svršků a jiných musí obě strany hlásit písemně MNV a styčnému důstojníkovi u okresní osídlovací komise. Hlaste zároveň Svazu Čechů z Volyně v Žatci jména těch místních osídlenců, kteří mají přebytečný inventář, hospodářské stroje a jiné, aby Svaz mohl žádat o předání části inventáře našim reemigrantům.

Skt. J. Kozák.

Škola radostného mládí z Volyně v Jesenicích. Po radostném sjezdu volyňské mládeže v Zatci dne 12. a 13. července byla zahájena dne 14. července v Jesenicích u Podbořan. Doplňovací a rekreační škola volyňské mládeže. Když jsem tuto školu počínal organisovati, nikdy jsem si ani v duchu nepředstavil, co tato přinese radostného shonu a ruchu do řad volyňské mládeže. Jistě to ani poslanec dr. Steiner netušil, jak svou iniciativou poslouží naší mládeži. Již v pondělí dne 14. července ráno v 8 hodin bylo živo před Věrnou stráží v Zatci, kde se kursisté počali shromažďovat a potom společně odjeli do Jesenic, kde je již očekávalo milé prostředí, které jim vykouzili techničti vedoucí prap. SNB Ouhrabka a por. Štengl. Když vstoupili do budovy, vítala je všude zeleň a vzorná čistota. V kuchyni byla již připravena vepřová, která z vojenského sálku tolik a tolik chutnala. Zahájení školy bylo v sále místního kina a bylo opravdu slavnostní. Zahájení řídil br. Dušek a jeho průběh byl krátký, důstojný a hřejivý. Za ministerstvo soc. péče promluvil dr. Lis, který tlumočil pozdrav svého ministra. Za Volyňské promluvil red. Fořtík, škt. Kozák. Za učitelský sbor promluvil ředitel školy a všem pak poděkoval J. Dušek a chovanci Zidlický a Spačková. Lesku slavnosti dodala přítomnost plukovníka Slezáka, pplk. Fišery, zástupce MNV a SČM. Od zahájení plyne život klidně. Dnes je ve škole okolo 150 chovanců, kteří jsou opravdu spokojeni. V příštím čísle přineseme reportáž s obrazy a popisem průběhu školy. Zatím přejeme všem vedoucím a frekventantům radostnou pohodu a hodně slunce.

Učitelé z Volyně, pozor!

Na měsíc srpen 1947 je pro vás v Zatci připravován kurs přípravy pro vykonání nostrifikační učitelské zkoušky. Bude pravděpodobně zahájen 4. srpna a potrvá do 30. srpna 1947. — Vaše ubytování, stravování i jízdné uhradí státní správa školská. Nostrifikační zkoušky vykonáte po skončení kursu rovněž v Zatci. Pošlete ihned přihlášky do kursu okresnímu školnímu výboru v Zatci s vylíčením běhu života a popisem své služební dráhy. — Nezapomeňte udat svou přesnou adresu. Blíží se vám sděleno písemně.

Zápis do rolnicko - chmelařské školy v Zatci. Mnozí z volyňských krajanů nevědí si rady, kam se svými syny, kteří jednou budou dědici usedlostí. Těmto by nejlépe posloužili, kdyby je dali na tuto školu, která mladým rolníkům na Žatecku a Podbořansku při dvouletém vyučování dá vše, pokud se týče vzdělání jazykového i odborného. Volyňští studenti, kteří tvořili značnou část posluchačů, sami vám mohou tuto školu doporučit. Ovzduší pro Volyňské je příznivé, profesorský sbor opravdu velmi dobrých kvalit. — Pište si ihned o prospekt do Studentského domova volyňské mládeže v Zatci nebo přímo na Rolnicko-chmelařskou školu v Zatci. Zápis až do 1. září denně.

Mládeži!

Mládeži, zúčastnili jste se slibu věrnosti republice ve dnech 12. a 13. července 1947, v den bolestné vzpomínky na oběť Českého Malína na Volyni.

Bylo to Vaše první vystoupení po boku starších. Je možná naší vinou, že se tak stalo po prvé. Nedivte se! Za téměř tři roky odloučení od Vás zapomněli jsme, že jste našimi nástupci pokračovateli.

Zapomněli jsme, co vše jste konali a vykonali tam na Volyni a pak v armádě.

Vítáme Vás v našem středu a pevně věříme, že i Vy promluvíte na stránkách tohoto našeho časopisu.

Věrná stráž s radostí vyjde vstříc Vaším snahám a poskytne Vám místo pro uveřejňování Vašich článků.

Chtěl bych Vám naznačit, co od Vás očekáváme a která naše očekávání jste již splnili. Především jak obstaráváte ve škole. A nedivte se! Vždyť již pěknou řadu let se vlastně poctivě nevyučovalo — hřměla děla. Česky se vyučovalo jen málokde — pro nedostatek učitelů. Odešli na bitevní pole, aby Vám činem dokázali, že lásku k vlasti, kterou Vám vštěpovali do srdcí, sami v srdci měli.

Vím, že jste byli plni a nezklamali jste ani zde ve vlasti.

Přes veškeré potíže, jak s osnovou učebné látky, tak jiného prostředí, jiných vyučovacích metod a hlavně jazykových potíží, obstáli jste výborně.

Nyní, když školní rok ukázal nám konečný účet ztrát a zisků, vidíme, že naše obavy byly bezpředmětné. Škola je s Vámi spokojena, my také. Ve-

psali jste se skvěle do stránek nového života. Zádám Vás, abyste vytrvali, prohlubovali své vědomosti z jazyka, dějin, vlastivědy. Nepochopíte-li smysl našeho života, nepochopíte-li smysl našich dějin; sociální spravedlnost a humanita. Velcí mužové našich dějin buďtež Vašimi vzory, a je jich, přestože jsme malý národ, mnoho. Věřím, že jste vlastní okouzlení, že ji milujete bez hranic a dovedli byste životy za ni obětovat.

Nastává Vám teď jiný úkol: naučit Vaše rodiče nereptat.

Vaše rodiče ve shonu za existencí často zapomínají, co zase získávají příchodem do staré vlasti.

Jejich reptání je, bohužel, často opodstatněné, ale vše se jednou vyvine k spokojenosti všech.

Vláda nezapomíná na nás a máme mnoho přátel. Jen trpělivosti jest zapotřebí. Vzpomeňte si, ti, kteří jste byli přítomni projevu p. ministra Svobody, že osud Vašich rodičů, obzvlášť ovdovělých válečnými událostmi matek, jest svědomím naší vlády.

Naučte, mládí, trpělivosti Vaše rodiče!

Ukažte jim, co je krásné, co jste získali příchodem do vlasti Vy.

Rodiče pochopí, vždyť žijí pro Vás a pro Vaši spokojenost mnoho snesou a sobě odeprou.

Pište do Věrné stráže o všem, co se Vám líbí a i věcnou kritiku od Vás očekáváme.

Pamatujte, že Vy jednou přijdete na naše místa — připravujte se!

Vladimír Lešner.

Radostné chvíle

Pro nás Volyňáky, kteří jsme roztroušeni po celé Československé republice, jsou okamžiky, které můžeme nazvat opravdu radostnými. Podobné radostné chvíle prožíváme vždy, když obdržíme Věrnou stráž, která nás spojuje, informuje a vnaší do našich srdcí pocit materského pohlázení.

Dosud jsem byl stále v Brně, kde jako v každém velkém městě, je postaráno o pobavení všeho druhu, a proto jsem nedokázal plně ocenit hodnotu tohoto časopisu. Teprve nyní, když jsem již delší dobu mimo Brno, v zapadlém koutku republiky, vzdálen jakéhokoliv kulturního života, uvědomuji si, jak velký význam a hodnotu má pro mne Věrná stráž.

V místě mého působení vedle práce nemám opravdu žádnou příležitost k rozptýlení. Jsem tu na samotě, uprostřed lesů a kam se podíváš, všude jen vojsko.

Tu ale jednoho dne nám způsobil opravdu velikou radost příjezd Armádního uměleckého souboru z Prahy. Tato kulturní událost byla námi všemi velmi vítána. Vojáci ihned postavili primitivní jeviště v romantickém údolí, kde veškeré kulisy a de-

korace nahrazovaly stromy. Vše bylo připraveno pro představení. Konečně přijela nákladní auta a z nich vystoupili opět vojáci. — Voják pro vojáka.

Program počal pod taktovkou škt. Chvalovského a konferencier ohlásil: „Nyní vystoupí známý český baletní mistr Vladimír Libovický z Volyně, který byl již několikrát poctěn na mezinárodním festivalu první cenou za své výkony.“ A již byl program v plném proudu. Každý jednotlivý výkon byl odměněn halasným potleskem.

Seďe uvažoval jsem, jak je to krásné, když takový slavný umělec podstoupí strastiplnou a nepohodlnou cestu, aby přinesl trochu radosti a pohody do šedého života vojáka na manévrech. Tím více mi bylo milé, že mistr Libovický je také Volyňák. Osobně jsem jej dosud neznal, ale mnoho jsem již o něm četl v naší milé Věrné stráži.

A toto nebyla pro mne jen radostná chvíle, ale trvalý pocit uspokojení, radosti, ba pých, že několik jedinců, mezi nimiž v popředí stojí právě mistr Libovický, povznášejí kulturní úroveň nás Volyňáků v očích místního obyvatelstva. Npor. Vlad. Kozák.

Reemigranti z Volyně a placení daní

Dáváme na vědomí v plném znění výnos ministerstva financí čj. 2347-47—VII-2

V Praze dne 16. ledna 1947.

Zemskému finančnímu ředitelství v Praze a v Brně.

Zemskému finančnímu ředitelství v Brně, exposituře v Opavě.

Všem berním správám, okresním finančním ředitelstvím, poplatkovým úřadům a berním úřadům v zemích České a Moravskoslezské.

Všec: Dohoda mezi Československem a Sovětským svazem o právu opce a vzájemného přesídlení občanů. Osvobození přesídlových občanů od daní, poplatků a dávek za úřední úkony.

Příl.: Ø.

Podle dohody mezi vládou Československé republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o právu opce a vzájemného přesídlení občanů české a slovenské národnosti, žijících v SSSR na území bývalé volyňské gubernie a Československých občanů národnosti ukrajinské, ruské a běloruské, žijících na území Československa (dále jen dohoda) dojde v nejbližší době k přestěhování osob, na které se uvedená dohoda vztahuje. Podle ustanovení čl. 14 dohody

- jest odepisati osobám stěhujícím se veškeré nedoplatky na daních, poplatcích a jiných veřejných dávkách,
- jest osvobodit majetek, vyvážený podle dohody, ode všech daní, dávek a poplatků,
- osobám odjíždějícím jest přiznati osvobození ode všech daní, dávek a poplatků spojených s odjezdem,
- všechny přesídlenec jest osvoboditi v letech 1946 a 1947 ode všech státních peněžních dávek.

Podle oddílu IV. odst. 32 Instrukcí k provedení „dohody“ zašlou orgány provádějící přesídlení zemským finančním ředitelstvím seznamy osob z obvodu jejich působnosti, které podle výše uvedené dohody se vystěhují z ČSR a SSSR a naopak.

A. Daně.

Nařizujeme proto, aby od osob stěhujících se z ČSR na podkladě shora uvedené „dohody“, nebylo požadováno jakékoliv plnění na daně, resp., aby takovými osobám nebylo bráněno vystěhováti se a vzít si s sebou majetek v rámci „dohody“ z titulu, že mají nedoplatky na daních.

Jakmile zemské finanční ředitelství obdrží seznamy osob, které se stěhují do SSSR, nařídí, aby byly vyhotoveny

vádné výkazy nedoplatků jednotlivých stěhujících se osob; vykázané nedoplatky se pak odepíší podle ustanovení § 276, odst. 3 zák. o př. d. s odvoláním na čl. 14 dohody.

Pokud jde o Čechy a Slováky, kteří se přestěhují podle uvedené dohody do ČSR, vydají zemská finanční ředitelství pokyny podřízeným úřadům, aby zmíněné osoby, uvedené v seznamech, které předložili orgány řídicí přesídlování, nebyly podrobeny přímým daním na berní rok 1947 a 1948, ani daní z obratu za léta 1946 a 1947.

B. Poplatky.

Osobám stěhujícím se z Československa nebudtež předepisovány poplatky, daně obchodové a dávky za úřední úkony ve věcech správních a pokud jim již byly předepsány, nebudtež vymáhány.

Nebudtež rovněž požadovány poplatky a dávky za úřední úkony ve věcech správních při vydávání úředních dokladů o osobních a majetkových poměrech Československých občanů národnosti ukrajinské, ruské a běloruské, stěhujících se do SSSR, jakož i při vydávání ověřených opisů těchto dokladů, vyžádají-li se tyto doklady at v originále nebo v opise k účelu obce, resp. přesídlení podle ustanovení výše cit. dohody. Jde zejména o tyto doklady: Rodné (křestní), oddací a úmrtní listy a výpisy z příslušných matrik, průkazy totožnosti, školní vysvědčení, diplomy, výuční a tovaryšské listy, průkazy způsobilosti, vysvědčení zachovalosti, doklady o vojenské službě, jakož i výpisy z veřejných knih a rejstříků. Za podmínky výše uvedené nebudí požadován ani poplatek ze žádosti o vydání takových dokladů nebo jejich ověřených opisů.

Právní jednání (těž na případ smrti), písemnosti a úřední úkony, související s nabytím hospodaření (založením zdejší hospodářské existence) a provozováním takového hospodářství Čechy a Slováky, kteří se přestěhují podle uvedené dohody do Československa, jsou osvobozeny od poplatků a dávek (daně z obohacení), pokud nárok státu na ně vznikl do konce roku 1947.

Výnos tento bude uveřejněn ve Věstníku ministerstva financí.

Dr. Dolanský, ministr financí.

Za správnost vyhotovení přednosta

výpravny:

Hrušková v. r.

(Výnos č. I/1-10.610-1947.)

Směrnice pro provádění zdravotní péče o reemigranty

Pokyny k provádění výnosu ministerstva zdravotnictví ze dne 11. října 1946, platné do 31. prosince 1948:

1. Zdravotní péče musí být poskytnuta v plné míře všem reemigrantům, pokud se na ně vztahuje ustanovení zákona č. 75/46 Sb.

2. Při zdravotní péči o reemigranty,

pří i po jejich usídlení jest třeba rozoznávati péči preventivní a péči kurativní.

Preventivní zdravotní péče budí prováděna stejnými prostředky a zdravot-

Přednostní práva reemigrantům

Praha — mk — Potiže, s nimiž se setkávali reemigranti při usídlování, si vynutily nakonec zákonného opatření, aby aspoň napříště se jim vycházelo vstříc v takové míře, jak si toho zaslouží. Takový zákon byl odhlasován plénem sněmovny.

Jde o vládní návrh, který přináší směrnice, podle nichž se má řídit péče o přistěhovatele a v němž jsou vymezena jejich přednostní práva v duchu zákona o přednostních právech účastníků národního boje za osvobození. Zákon se vztahuje zatím asi na 90 tisíc krajanů-přistěhovatelů a bude se vztahovat na dalších asi 80 tisíc krajanů, kteří se chtějí vrátit do staré vlasti. Svá práva musí ovšem uplatnit do dvou let po vyhlášení zákona. V rozpravě o tomto návrhu zákona se všichni bez rozdílu vyslovili pro účinnou pomoc všem reemigrantům. Dnes není ještě všechno takové, jaké by to mělo být. Nyní tedy mají přednostní právo na udělení živnostenských oprávnění a provoz výdělečných podniků, a přiděl konfiskátů a nájem nepřátelského majetku.

Přivítání Hulečských v Hořesedlích.

Do řady slavností, které se konají na ukončení volyňské reemigrace, zapadla důstojně i slavnost uvítání hulečských krajanů do vlasti. Nebyla sice takovou, jako bývaly slavnosti v Hulči, ale můžeme konstatovati, že se k nim aspoň přiblížila. Slavnosti předcházela pravo-slavná panychida, sloužená Otcem Pařízkem a církevní posvěcení památníku. Obřady byly sledovány se zájmem. Důstojného lesku dodal jim pěvecký sbor hulečských, vedený br. Kašparem. V proslovu pak rozhodl Otec Pařízek z hlediska duchovního oběti 29 hulečských, jež položili svůj život na oltář vlasti a její svobody.

Hlavní pořad započal odpoledne ve 2 hod. Vkusně vyzdobenou obcí prošel průvod, jehož kádr a nejmalebnější část tvořili chovanci Doplnovací a rekreační školy volyňské mládeže z Jesenice se skupinou historických praporů navrácených z Volyně a se standartami, které důstojně hlásali ideu, k nimž se Volyňští hlásí. Průvod prošel obcí do parku kde stojí památník se jmény padlých hrdinů. Pořad slavnostního odhalení zahájila volyňská mládež sborovou recitací básně J. Rébla Volyňského „Odkaz volyňských hrdinů“ a sborovým zpěvem sboru. „O vlasti má“. Po proslovu náměstka předsedy MNV a předsedy Osvětové rady následovaly projevy br. Cilce ze Zderaze a p. Fed. Haunera z Kněževsi, které se dotkly srdce všech přítomných. Za Kruh přátel Volyňských a za rekreační školu volyňské mládeže promluvil br. Dušek, starý přítel volyňských a za vrcholnou organizaci volyňských promluvil jednatel Svazu por. Chudoba, který rozhodl klady reemigrace a oběti hrdinů za vlast. Slavnostním řečníkem, který také pomník odhalil byl dr. František Karas, vrchní odborový rada ministerstva informací, který vřelými a upřímnými slovy vyzdvihl velikost Volyňských v zápasu o svobodu národa, která byla jedinečnou v obou světových válkách, písní „Čechy krásné, Čechy mé“ a proslovem br. Kašpara byla tato krásná slavnost ukončena.

nickými složkami jako jest prováděna u tuzemců, t. j. péče o chrup, poradenská zdravotní péče podle zákona č. 49/47 Sb. a pod., podle směrnic příslušných zdravotních poradů.

Péče kurativní budí prováděna takto:

Každý k této péči oprávněný reemigrant musí mít reemigrační průkaz (registrační), z něhož musí být podle záznamu příslušného úřadu ochrany práce patrné, že není zaměstnán v námezdním poměru a že není o jeho léčení postaráno z titulu veřejnoprávního sociálního pojištění. Mimo to při vystavování poukázky k ošetření jest povinen podepsati místopřísežné prohlášení, že nemá nárok na léčení z titulu pojištění důchodců podle zákona č. 17/47 Sb.

Všechny místní a okresní národní výbory musí podati reemigrantu informace, na které lékaře se má při vyhledávání lékařské pomoci obrátiti. Stejně jest po stupovatí při vyhledávání pomoci u dentistů, zkušených zubních techniků a porodních asistentek.

Okresní národní výbory vyzvou úředními lékaři všechny lékaře, dentisty, zkušené zubní techniky a porodní asistentky k této akci, za podmínek níže stanovených a sestaví jejich jmenné seznamy, které budou dány všem místním národním výborům. Podle nich bude prováděna svobodná volba při vyhledávání pomoci.

Honorování léčebné péče bude prováděno v Čechách a v zemi Moravskoslezské podle smlouvy lékařské služby léčebného fondu poštovních zaměstnanců a propláceno ministerstvem zdravotnictví, na Slovensku podle sazeb bývalé nemocenské pojistovny veřejných zaměstnanců a pensijního fondu soukromých zaměstnanců a propláceno pověřenectvem zdravotnictví. Při tom bude zachována svobodná volba mezi lékaři, dentisty, zkušenými zubními techniky a porodními asistentkami k akci se přihlásivšími. Seznamy přihlášených zašlou okresní lékaři ministerstvu zdravotnictví, odbor IXa/4.

Ministerstvem zdravotnictví jsou vydány poukázky k léčebné péči s hlavičkou: „Ministerstvo zdravotnictví - léčebná péče o reemigranty“ (St. tisk. č. sklad. 736/B) a dalšími předtisky k přímému vyplnění vystavujícím referentem. Rovněž jsou vydány receptové blankety (č. skl. 736/A) a místopřísežná prohlášení (č. skl. 736/C) a s toutéž hlavičkou a předtisky na osobní data reemigranta a jeho rodinného příslušníka. Poukázky k léčebné péči budou zaslány okresními národními výbory všem místním národním výborům v okrese a budou je žadatelům po podepsání místopřísežného prohlášení vydávati ustanovení úředníci, kteří také povedou evidenci vydaných poukázek.

Receptové blankety budou sloužiti jak k předpisování léčiv, tak ke sdělení úřednímu lékaři při okresním národním výboru, nebo ministerstvu zdravotnictví. Tyto blankety zašlou úřední lékaři všem lékařům, zkušeným zubním technikům a porodním asistentkám, přihlásivším se k léčebné péči o reemigranty.

Oprávněný žadatel o poukázku k „Léčebné péči“ předloží referentu u místního národního výboru svůj reemigrační (registrační) průkaz, opatřený potvrže-

ním okresního úřadu ochrany práce, že není v námezdním poměru. Referent místního národního výboru po zjištění, že majetkové poměry žadatele opodstatňují poskytnuti léčebné péče a že žadatel nemá nárok na léčení z titulu důchodce podle zákona č. 17/47 Sb., vystaví poukázku podle předtisku a předloží k podpisu vyplněné místopřísežné prohlášení. Podle seznamu ošetřujících vyvolá si žadatel praktického lékaře, dentistu, zkušeného zubního technika, nebo porodní asistentku. S touto poukázku vyhledá reemigrant pomoc u ošetřujícího, jehož si vyvolal, a bez vyzvání tuto předloží.

Poukázku k odbornému lékaři bude vystavovati při stejném postupu pouze úřední lékař okresního národního výboru.

Poukázka bude mít platnost čtvrtletní a bude platiti do konce (běžného) kalendářního čtvrtletí, ač-li nepobude dříve platnosti zařazením reemigranta do pracovního poměru, nebo podle některého nařízení později vydaného. Po uplynutí kalendářního čtvrtletí budou poukázky řádně sčítované ošetřujícími předány úřednímu lékaři okresního národního výboru, nejdéle do 14 dnů a jím hromadně z celého okresu budou zaslány ministerstvu zdravotnictví, odboru IX/a k likvidaci. Připomíná se, že k poukázce musí být přiložena všechna potvrzení o povolených mimořádných výkonech; postupování při povolování bude se díti podle směrnic LFPZ, nebo NPVZ na Slovensku. Zaslání poukázek k vyúčtování jest žádoucí pro urychlené provedení likvidace nejpozději do konce měsíce následujícího čtvrtletí, t. j. do konce dubna, července, října a ledna.

V léčení u praktického lékaře může býti pokračováno po celou dobu nemoci, po dobu platnosti poukázky. V případě mimořádných výkonů vyžadujících předběžné povolení, zejména seriových výkonů, jest nutné nejdříve vyžádati písemné povolení okresního lékaře. Návrh na tyto výkony napíše ošetřující na blanket, o němž bylo dříve pojednáno a po šle ke schválení svému okresnímu lékaři. Rovněž tak i předpis injekčního materiálu při navrhované seriové injekční léčbě. Návrhy těchto mimořádných výkonů, schválené okresním lékařem, jest nutné přiložiti k poukázce k vyúčtování.

Odborné lékařské vyšetření, nebo léčba odborným lékařem bez vážné nutnosti, musí býti nejprve schválena úředním lékařem okresního národního výboru, který na návrh ošetřujícího vystaví podle svého dobrého uvážení poukázku „Léčebné péče o emigranty“.

Schválení navrhované lékařské nebo sanatorní léčby vyhrazuje si ministerstvo zdravotnictví po předchozím dobrozdání okresního lékaře.

Ambulantní ošetřování, jakož i léčení ve v. v. nemocnicích a veřejných léčebných a ošetřovacích ústavech bude se díti rovněž na náklad ministerstva zdravotnictví, na Slovensku pověřenectva, podle sazeb, stanovených NÚC na nejnižších třídách ošetrovacích a podle sazebníku; vzhledem k oběžník ministerstva zdravotnictví ze dne 24. února 1947 č. VIII/1-273/10/1947. Likvidaci těchto výloh je nutné předkládati přímo ministerstvu zdravotnictví rovněž čtvrtletně.

Ošetření u zubních lékařů, nebo praktických lékařů provádějících zubní praxi, nebo dentistů a zkušených zubních techniků, může býti prováděno bez předchozího schválení okresním lékařem jen v případech vyžadujících bezodkladné pomoci, včetně opravy prasklých prothes.

Úprava chrupů v nejjednodušším provedení budí předložena okresnímu lékaři předem ke schválení. O náhradě chrupu prothesou nebo můstky rozhodne ministerstvo zdravotnictví po předchozím doporučení okresního lékaře. Účty za zubolékařské a zubotechnické výkony budí předkládány k likvidaci stejným způsobem, jako účty za léčení u lékařů praktických nebo odborných.

Ve zdravotní péči o reemigranty v celém potřebném rozsahu budou se stejnou pohotovostí činny i porodní asistentky. Vyúčtování za prokázané služby budí předkládáno ministerstvu zdravotnictví po skončení léčebné péče.

Pokud jest nutné poskytnuti rychlé první pomoci, může býti dána poukázka dodatečně, nejpozději však do týdne po prvním ošetření.

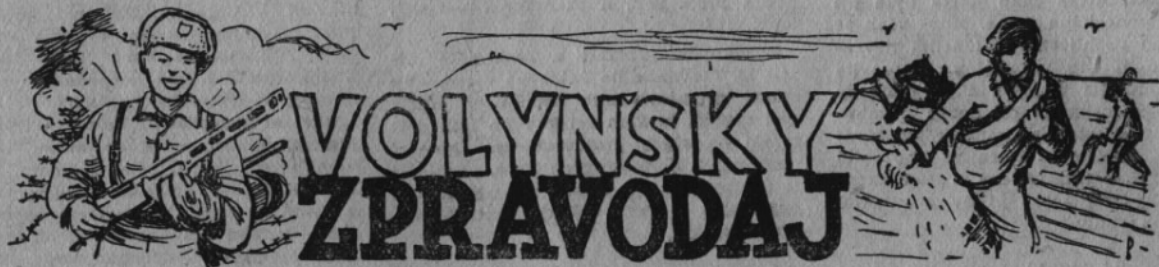
Předepsané léky budí obstarávány v nejbližší veřejné lékárně nebo v oprávněné domácí lékárně lékařské. Léčárny budou vydávati léčiva podle norem stanovených pro LFPZ v Čechách a zemi Moravskoslezské, na Slovensku pak podle norem bývalé nemocenské pojistovny veřejných zaměstnanců a podle těchto způsobů, rovněž čtvrtletně.

Účty za expedovaná léčiva budou propláceny v Čechách a zemi Moravskoslezské ministerstvem zdravotnictví, na Slovensku pověřenectvem.

Výlohy za dopravu těžce nemocných do nemocnic záchranými stanicemi nebo i jinými použitými dopravními prostředky uhradí krátkou cestou z vlastních prostředků buď místní národní výbory, nebo okresní národní výbory; jím pak budou výlohy po předložení účtu ministerstvem zdravotnictví, na Slovensku pověřenectvem, plně refundovány. To platí i o výlohách za použití vlaku nejnižší třídy vozovů nebo autobusu při přepravě nemocného do ambulantního léčení, nemocnice, nebo jiného ošetrovacího ústavu, případně k vyšetření u odborného lékaře. Ukáže-li se potřeba, mohou místní nebo okresní národní výbory vyplatiti reemigrantu na potvrzení napřed potřebnou částku k použití dopravního prostředku. I tyto výlohy budou ministerstvem zdravotnictví, na Slovensku pověřenectvem, refundovány. K refundaci výloh spojených s dopravou nemocných reemigrantů ve smyslu výše uvedeném jest třeba, aby účet byl vidován okresním lékařem a doložen použitou jízdenkou. Rovněž musí býti potvrzena okresním národním výborem nutnost použití toho kterého prostředku a přiměřenost účtu.

Tímto výnosem se doplňuje a pozměňuje dřívější výnos ministerstva zdravotnictví ze dne 11. října 1946, IXa/4-13.614/1946.

Františkovo Lázně. Ruská pravoslavná církev oznamuje, že do pravoslavného chrámu sv. Olgy zavítá Jeho Vysokopřeosvícenost arcibiskup pražský Jelevferij a bude konati následující bohoslužby: sobota dne 26. VII. o 17.30 a v neděli 27. VII. Sv. Liturgie 9.30.

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně obdržel od mínistra soc. péče prof. dr. Zdeňka Nejedlého dopis, který uveřejňujeme:

Vážení pánové!

Úkol, který na podkladě dohody mezi vládou Československé republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o přesídlení našich krajanů z Volyně a usnesením vlády ČSR vznikl mému úřadu, byl s očekávaným zdarem a brzy splněn. Byl to úkol, jemuž v našich dějinách není obdoby.

Jsem potěšen, že mohu při zakončení prací s tímto úkolem souvisejících vysloviti Vašemu Svazu, jako složce, mající bezprostřední zájem na zřadu celé akce, za Vaši vydatnou a účelnou součinnost své plně uznání a zasloužený dík.

Dr. Zdeněk Nejedlý.

Volyňské vdovy po padlých příslušnících šs. zahr. armády — hlase svoje adresy! Svaz Čechů z Volyně pořizuje plný seznam všech vdov po padlých vojácích z Volyně. Jedná se o mimořádné podpory. Ve vlastním zájmu hlase nám do Žatce ihned svoje přesné adresy. — Zvláště ty, které nejsou dosud osídleny a zaopatřeny. V hlášení uveďte: Jméno a příjmení, počet a jména dětí, bydliště (obec, pošta, okres), co vám bylo přiděleno, zda dostáváte zaopatřovací platy, a vaše požadavky. Uveďte všechny, kdož přicházejí v úvahu.

Přijímání volyň. Čechů do státních služeb.
Usnesením vlády ze dne 18. II. 1947 čj. HR-p/2-1050/47 byla povolena pro volyň. Čechy výjimka ze zákazu přijímání do státních služeb.

Náš zástupce pro Prahu št. Ing. Jaroslav Kozák nám hlásí, že první transport československých reemigrantů z Rumunska v počtu 730 osob přijel dne 8. VII. 1947 do střediska v Šumperku a byl slavnostně uvítán. Druhý transport v počtu 745 reemigrantů přijel dne 15. VII. 1947 do střediska v Mikulově. Další transporty následují a budou přechodně umístovány ve střediscích po celých Čechách a Moravě. Vyzýváme proto naše reemigranty, aby se v nejkratší době osídlili na volných usedlostech, dokud tyto nebudou obsazeny reemigranty z Rumunska.

Kdo má zájem o získání reversních koní, nechť to ohlásí písemně na adresu: npor. Václav Měsner, Strupčice, p. tamtéž, okr. Chomutov. Jedná se o zájemce z okresů: Žatec, Podbořany, Litoměřice, Chomutov, Teplice-Šanov, Louny. **Upozornění.** Okresní úřad ochrany práce upozorňuje všechny válečné a vojen-

ské invalidy, invalidy práce a všechny osoby se sníženou pracovní schopností vůbec, pokud se zajímají o práci, která by vyhovovala jejich tělesné schopnosti, aby své žádosti nadále nepodávali na ministerstvo sociální péče. Žádosti jest nutno předkládati okresnímu úřadu ochrany práce, který jest příslušný podle bydliště žadatele. Tento vyřídí žádost s konečnou platností, v případě, že se vyskytne proti tomuto vyřízení stížnost, rozhodne Zemský úřad ochrany práce v Praze.

Důležité upozornění. Oznamujeme, že v Žatci se koná ve středu dne 30. července o 9. hod. dopolední v místnostech Věrné stráže porada Volyňských, jimž na Volyni zůstal neoceněný majetek. Referuje št. Kozák. Přijďte ve svém zájmu poraditi se o jednotném postupu. — Vík.

Illegální odbojová organizace „Blaník“ na Volyni oznamuje:

V těchto dnech byly rozeslány dotazníky vedoucím jednotlivých buněk. Žádáme, aby tyto okamžitě dle možnosti vyplnili a obratem vrátili. Ty buňky, kterým vedoucí ve válce padli, sami určí jednoho z bratrů, který si vyžádá u br. R. Hlaváčka, Podbořany 489 potřebné tiskopisy a tyto mu vyplněné obratem odešle.

Vedoucí jednotek se žádají, aby sdělili okamžitě adresu svojí a adresu vedoucích buněk prozatímnímu organizačnímu referentovi R. Hlaváčkovi, Podbořany 489. Prosíme bratry, aby na toto oznámení upozornili ty, jichž se to týká.

Jelikož vedoucí buněk pravděpodobně neznají místa pobytů všech bratrů, upozorňujeme, že tito mohou hlásit jednotlivě u organizačního referenta.

Všichni členové „Blaníka“ zaznamenají stručně své zážitky, vyvolané ve spojitosti s touto organizací a zašlou tyto organizačnímu referentovi.

Poděkování.

Svaz Čechů z Volyně a slavnostní výbor oslav 12. a 13. července v Žatci děkuje všem, kteří vyhověli naší žádosti a přispěli k jejich plnému zřadu.

Děkujeme umělcům Maril Glázrové, E. Hakenovi, Vladimíru Libovickému a Vladimíru Sochorovi za krásnou akademii, která byla důstojným vyjádřením pietní vzpomínky. Dr. Karasovi za pročitý projev.

Děkujeme dále vojenské posádce žatecké a zvláště pplk. Briximu za velikou ochotu, se kterou nabídl veškerou pomoc pro úspěch oslav. Npor. Benákoví za praktické provedení této pomoci a za upřímnou spolupráci.

Děkujeme ONV a zvláště MNV za cenné pokyny, klady postoj a potřebnou podporu.

Děkujeme duchovním správám všech církví za organizaci bohoslužeb a zajištění účasti duchovních hodnostářů.

Pěveckému sboru z Českého Boratína i ze Žatce děkujeme za vystoupení.

Děkujeme všem vzácným a milým hostům, kteří svůj zájem o volyňské projevil prakticky.

Děkujeme tisícům vol. Čechů, kteří přišli, aby manifestovali svoji věrnost k národu a vlasti.

Různé zprávy

Farní úřad českobratrské církve evang. v Horních Vilémovicích, pošta, Červená Lhota u Třebíče, jest ochoten přijmouti asi 7 dětí-sirotků od 6 až 8 let po volyňských Čechích k plnému zaopatření a současně by děti mohly navštěvovati školu. Jedná se o děti, které chodí do obecné školy. Jedno děvče-sirotka asi 12 až 13let by mohlo býti přijato i za člena rodiny, která je v dobrém hospodářském postavení. Zájemci nechť se ohlásí písemně na adresu: Jar. Opočenský, farář, Horní Řepice, p. Liběšice u Ústěku.

Arcibiskup dr. Beran čestným občanem volyňských obcí. U příležitosti návštěvy Volyňských v Žatci, obnoveno bylo spojení tohoto upřímného přítele Volyňských, které válka přervala. Projev upřímné radosti, se kterými se pan arcibiskup setkával pro svoji skromnost nejen u Volyňských, ale i zdejšího obyvatelstva, nebraly konce. Političti vězňové pořádali na jeho počest slavnostní večeř, a předali mu pamětní plaketu. Volyňská katolická mládež věnovala J. E. originál plakety místra Rady: Sen o Marii a Volyňští krajané z Kupčova, usazení v obcích N. Třeběčce, Chrástany, Néměany a Vítěčce zvolili pana arcibiskupa čestným občanem. Diplomy čestného občanství byly mu předány při jeho návštěvě mládeže na Stělnici. Volyňští projevil tak svůj dík a vděčnost za péči, kterou jim jako misionář volyňský věnoval.

Jeden z malínských žije na Podbořansku. Naše krajanská veřejnost ví o Malínských, že žijí na Moravě, jeden její člen kronikář Martinovský na Žatecku, ale jen málo našich ví, že na Podbořansku v obci Blšany žije mlynář Hora, který sám i jeho paní pochází z Malína a jimž tam v hořicím pekle uhynulo 24 příbuzných. Při poslední návštěvě u něj vypravoval nám o různých podrobnostech a vzpomínám na to, jak sám spolu s jinými krajané z okolí viděl a rukama nakládal zbytky lidského masa na povozy a vozil je do společného hrobu. Vyličil nám také osud babičky z ro-

du Kraciků, která jako 72letá byla při scházení ponechána doma. Když však se všichni od prohlížení dokumentů nevraceli, bylo jí líto vnučátek, připravila jim svačinu, šla za nimi a po příchodu k nim byla zahrnuta do houfu a zahynula spolu s ostatními mučedníky. Nyní již víme, proč otec Hora a jeho milá paní i když se usmívá, má v očích skrytý hluboký žal, který nikdy a nikomu nestaví na obdiv.

Náš krajan Eduard Haken, solista opery Národního divadla v Praze hostoval v Jugoslavii. Všechen jugoslávský tisk píše o jeho výkonu v superlativech. Obdivuje jeho hlas, techniku a hru, v závěru vyslovuje přání jeho opětného vystoupení.

Svaz Čechů z Volyně dovoluje si blahopřát krajanu Hakenovi k těmto velikým úspěchům a těší se na další.

Marie Glázrová, přední členka činohry Národního divadla v Praze, známá filmová umělkyně slavila jako dosud žádná československá herečka úspěchy ve filmu „Rozina Sebranec“ ve Francii.

Francouzský tisk o ní píše jako o velké hvězdě filmového nebe.

Svaz Čechů z Volyně uvítal srdečně umělkyni Marii Glázrovou u příležitosti jejího vystoupení na slavnostní akademii v Zatici 12. července.

Mařenka Glázrová — Mařenkou Hakenovou. Celému volyňskému bratrstvu oznamujeme, že slavná česká umělkyně Mařenka Glázrová, která dne 12. července 1947 si získala srdce Volyňských, stala se dne 16. července 1947 v chrámu Pražského Jezulátka paní Hakenovou, chotí našeho slavného volyňského umělce místra Eduarda Hakena, člena opery Národního divadla. Líbezně Maryšce a velkému a péce však skromnému a slavnému Hakenu přejeme na společné cestě nekonečného štěstí. — Redakce a administrace Věrné stráže.

Poděkování. Novomanželům Hakenovým z Prahy vzdáváme vřelé díky za milý dar Kčs 3000.— na Malinský fond.

Poděkování. Odbor mládeže při Svazu Čechů z Volyně v Zatici dovoluje si touto cestou poděkovat venkovským bratřím, kteří se přičinili o zdar slavnosti darováním věci do buffetu. Děkujeme zejména bratřím ve Vysočanech, vedených bratrem Sedou, bratřím ve Pšově, vedených br. Linhou, v Stránkách, Měcholupcech a Radčevsi, jakož i všem dárcům ze Zatce. Všem patří srdečné Bůh zaplať! — Odbor mládeže při SČV.

Veřejná pochvala. Celé naší krajské veřejnosti oznamujeme, že při Zateckých slavnostech se naše volyňská mládež významně vyznamenala. V soutěži prodeje upomínek se vyznamenali ti: Václav Židlický, jako vedoucí a pak tyto dvojice: Sestra Hovorková — br. Hora, Sestra Hovorková — br. Somol, sestra Vízková — br. Pížl a celá řada jiných. Kvítujeme toto s vřelými díky a prosíme předsedu mládeže br. Václava Židlického, aby všem těmto našim díky a sám aby také přidal náš dík.

Poděkování. Výkonný výbor Svazu Čechů z Volyně velmi vřele děkuje funkcionářům slavnostního výboru, kteří provedli celou přípravu zdařilých slavností v Zatici. Jsou to br. Chudoba, předseda, J. Dušek, jednatel, učitel Vlk R., poklad-

ník a prop. ref., a Vladimír Libovický, uměl. referent.

Poděkování. Volyňští z Tachovska přijeli 13. července do Zatce na sjezd, aby složili slavnostní slib republiky. Účastníci sjezdu, celkem asi 35 osob byli přítomni na všech projevech. Na zpáteční cestě zajeli do Karlových Varů, prohlédli léčivé prameny a město. Za přípravu a organizaci v cestě děkují panu Václavovi Šumovi.

Poděkování. Děkujeme při ukončení reemigrace ženám strany nár. soc. v Zatici za obětavé pochošování volyňských reemigrantů po celou dobu reemigrace.

Poděkování. Děkujeme Kruhu přátel volyňských Čechů v Zatici za iniciativu, kterou vyvinul při pochošování vracejících se volyňských krajanů v rámci stravovací akce stran Národní fronty.

Dne 9. VII. 1947 bylo v obci Rybníček, okr. Sternberk sebráno na vdovy po padlých a na sirotky na podnět pana Jansy Antonína 2.830 Kčs. Dárcům srdečně děkujeme.

Ze svatby p. Václava Jonaše a Emilie šťastné, obec Lhota, na podnět p. Kréjčího Václava vybráno 630 Kčs na Malinský fond.

Na podnět pp. Jaroslava Ponikolského a Josefa Tamíny sebráno na pouťové zábavě 1.010 Kčs na Malinský fond.

Na svatbě br. Jaromíra Janaty s Miroslavou Chudobovou 8. VII. v Chotiněvsi bylo vybráno na podnět br. Vlka a br. Budaše 3.250 Kčs na Malinský fond k podpoře vdov a sirotek po padlých z Volyně. Děkujeme!

Malý OZNAMOVATEL

Volná místa

Osidlete Petrovice

Dne 24. června t. r. podnikli jsme s p. majorem Kotkem, velitelem shrom. střediska v Zatici zájezd na kadaňský okres a potom na Ústecko.

S sebou vzali jsme skupinu neosídlených krajanů, v níž byli 4 vdovy. Na Kadaňsku zajistili jsme 4 usedlosti, které dosud nebyly osídleny.

Na Ústecku navštívili a prohlédli jsme obec Petrovice, kterou uvolnilo pastvinářské družstvo. V této obci, která dříve měla asi 4.000 obyvatel, je dnes ještě volných přes 100 domů a 80 zeměděl. usedlostí. Jest to obec ve vyšší poloze, 440 až 600 metrů, ale zasetá žito i všechny jařiny jsou dnes lepší nežli na Zatecku. Daří se i ovocnému stromoví. Ve vesnici jsou osídleny již 3 rodiny Volyňských, kterým se velice líbí a jsou spokojeny. Jest zde elektr. světlo, asfaltovaná silnice a třikrát denně spojení autobusem do Ústí n. Lab. Jest tedy v zájmu dosud neosídlených vol. Čechů, aby si zajeli do Petrovic a tam se osídlili, kde jistě bude se jim líbiti.

Obec Dalovice vlastní hospodářství ve Vysoké Štoli u Nejdku. Nyní je možný pronájem tohoto hospodářství, které bylo až do konce minulého měsíce v provozu, takže jsou pole obdělána a hospodářská

stavení v pořádku. Zájemci nechť se hlásí na místní národní výbor v Dalovicích u Karlových Varů. Dále jsou ve Vysoké Štoli i jiná hospodářství volná, ale rok až dva roky opuštěná.

Okresní hospodářská komise v Plané u Mar. Lázní oznamuje, že obsadí následkem parcelace velkostatek Lhotu, který měl 106 ha. 80 ha bude rozparcelováno a 20—30 ha nabízí k obsazení početnější rodině z řad volyňských Čechů. Je žádoucí rodina 6—8letá, aby otec a syn podali přihlášky o přiděl půdy. Stavby případnou těmto osídlencům.

Místní národní výbor v Albeři u Nové Bystřice oznamuje, že se uvolnila pekařská živnost s malým hospodářstvím čp. 119. Stav podniků je dobrý, počet obyvatel 455. Zájemci nechť se hlásí na uvedenou adresu.

V Kuksu čp. 1? je volný dům po doktorovi. Dům je pěkný, zachovalý se zahrádou a MNV by ho nejraději obsadil nějakým lékařem. Zájemci nechť se hlásí na místní národní výbor v Kuksu, okr. Dvůr Králové.

Zubní technička v Nymburce hledá pro svou 38letou rodinu (sami dospělí) hospodyně. Písemně nabídky Praha II, Spálená 17. Ing. Kozák.

Oznámení. Por. Emil Kracik a sl. Jarmila Vopatová z Krt dovolují si oznámiti, že jejich sňatku bude požeňáno v místním katol. chrámu v sobotu dne 26. července 1947 o 11. hod. dopolední.

Blahopřání. Novomanželům Kracikovi Emilovi a jeho vyvolené Jarmile Vopatové z Krt na Podbořansku dovolujeme si přát na jejich společné životní pouti splnění všech přání a šťastnou pohodu po celý život. — Vl. Libovický a J. Dušek.

Blahopřání. Štkpt. Vladimíru Dufkovi blahopřejeme k jeho povýšení.

Redakce, štkpt. Kozák.

Jaroslav Marek, restaurátor, Praha XII, Mánesova 11 přijme ihned jednu pracovní sílu, možno-li mladší k domácím pracím. Plat dle dohody. Slušné za. cházení.

HLEDÁME

Svaz Čechů z Volyně hledá:

Konstantina Selegajdu ze Zdobunova, ať se ihned dostaví do SČV.

Alexandra Josefa Havelku, nar. 15. IV. 1926.

Václava Holce, posledně bydlel v Liduchově na Volyni.

Jaroslava Šifince.

Jiřího Šilného, posledně pracoval v divadle ve Lvově.

Kostlanu a Alexandra Jaropolské.

Františka a Emílii Markovy.

Josefa Kučeru nar. 16. VII. 1916, sloužil v I. brigádě 2. prapor.

Jaroslava Harouska.

Alžbětu Migelskou, roz. Jelinkovou, nar. 26. VIII. 1898 v Zelově, která odjela s dětmi z Polska do Čech.

Rodinu Korábovu, Machovu a Kadavovu, bydleli na Volyni ob. Volkovyje, rayon Verba.

Stanislava Martince.

Barboru Vrbovou a Pavlinu Salickou, obě z Novošulek.

Stanislava Klobásu, Drozdovou Marii, Marii Bafovou.

Martínka Miroslava z Kvasilova.

Věru Danilíkovou z Nového Krivína. Jana a Anastazii Cinkovy z Vladimíru Volyňského.

Vladimíra Krába z Moskovštiny.

Annú Melnikovou.

Annú Hejdovou, nar. 11. IX. 1902 v Podliskách.

Karla Hůlku.

Ludvíka Jelinka, Marii Roubalovou, roz. Nejedlou.

Alžbětu Kočovou, roz. Nejedlou, nar. 1919.

Václava Macoura z Podcurkova, příbuzné Vladimíra Hěuku, nar. 1926, příbuzné Václava Menzla, Evženie Ozomové, Kateřiny Kučerové.

Václava a jeho bratra Vladimíra Balounové, pocházející z Hlinska Českého. Václava Olivu, nar. 1911 a pocházejícího z Mírohoště.

Všichni jmenovaní necht' ve vlastním zájmu oznámi své adresy s odvoláním se na tuto zprávu.

Necht' ihned oznámi Svazu Čechů z Volyně své místo pobytu následující vdovy: Adámská Anna, Báčová Anna, Beranová Náděje, Brdová Anna, Benešová Libuše, Černochová Sofie, Černá Marie, Dombrovská-Kasalová Anastasie, Dlouhá Zdeňka, Dražanová Marie, Honeková Vladislava, Hrádková Anna, Hamáčková Marie, Hladíková Olga, Hubená Sofie, Herzanová Libuše, Holubová Marie, sirotek Horák Antonín, Jehličková - Kasalová Emilie, Jonová Olga, Jasanská Anastasie, Jenikovská Anna, Javorská Amelie, Koňáková Vladimíra, Kašparová Regina, Kovářiková Olga, Kovářiková Jana, Kadlecová Marie, Kolmorgenová Antonie, Kačerová Slavéna, Kozáková Marie, Kozáková Antonína, Kryvícká Růžena, Kozáková Marie, Kadlečková Antonína, Kužejová Hedviga, Levická Antonie, Macáková Emilie, Moravcová Anna, Martincová Marie, Macková Anna, Nováková Eleonora, Nováková Anna, Nováková Ludmila, Perníčková Marie, Pavelková Anna, Procházková Helena, Paterová Věra, Pasečnicková Olga, Rudnická Evženie, Redkinová Helena, Richtrová Františka, Skryská Olga, Stechlíková Antonína, Savická Pavlína, Skorejová Anna, Šprincová Anna, Šimková Věra, Svědová Marie, Stěflová Libuše, Šermetová Věra, Strojsová Anna, Šimoničková Marie, Torucká Zdeňka, Voráčková Růžena, Vyháňková Marie, Vrbová Barbora, Vrbová Marie, Vrbová Emilie, Vezňuková Marie, Vinterová Emilie, Zedníková Pavla, Ždárská Anna;

požůstali po padlých: Doležalová Marie, Horáček Anna, Hájek Jan, Emilie, Jelisějová Věra, Kyjevský Vladimír, Věra, Kozáková-Rektorová Anna, Košťáková Rozálie, Kadavý Jaroslav, Anna, Mašat Emanuel, Martinec Stanislav, Majejská Božena, Opočenský František, Marie, Procházková Marie, Stehlík Antonín, Sýbr Vincenc, Helena, Šindelář Josef, Vysoká Olga, Zich Josef, invalida Vladimír Šyra.

Současně necht' oznámi jméno padlého manžele neb syna.

Vladimír Krob, bytem Lhota čp. 5, p. Kralovice u Plzně hledá svého syna Jaroslava Kroba, nar. r. 1933 v Moskovštině na Volyni,

kteřý odešel z domova 23. června t. r. a dosud se nevrátil. Jmenovaný byl bos, v tmavých, vyrudlých kalhotech, v bílé košili a v modré bateltrestové bluze, na hlavě měl zelenou lodičku. Chlapec je velký asi 155 cm, světlovlasý, modrooký. Kdo by o jmenovaném věděl, prosíme o urychlené podání zprávy na výše uvedenou adresu nebo Svazu Čechů z Volyně a oznámí nejbližší četnické stanici.

Ludmila Šuterová, Antonína Košťáková, Marie Procházková, Marie Kadlecová, Vladimíra Koňáková, Anna Nováková, Vladimír Sýr, Josef Šindelář, Libuše Stěflová, Olga Kovářiková, Sofie Černochová, Olga Šmitberská, Antonie Levická, Emilie Levová, Františka Richterová, Anna Pavelková, Anna Janikovská. Jmenovaní necht' ihned oznámi své místo pobytu SČV.

MUDr. Afanasij Omelčuk necht' se přihlásí v kanceláři SČV.

Anna Honcová, Český Jiřetín č. 54, okr. Most hledá svého manžela Václava Honce z Volyně, posledně bytem ve Volkově. Kdo by o něm věděl, nebo on sám, necht' podá zprávu na uvedenou adresu.

Kdo má jakékoliv zprávy o Josefu Kučerovi, nar. 16. VII. 1916, sloužil v armádě gen. Svobody v I. brigádě, II. praporu. Narukoval 20. IV. 1944 v Rovně na Volyni. Poslední dopis od něho byl měsíc před ukončením války, necht' podá laskavě zprávu na adresu Josef Kučera, AŠ, ul. Rooseveltova čp. 159 a Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Vdova Marie Kozáková, která byla ve středisku v Rychnově, n. Nisou, necht' ihned oznámi své místo pobytu Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Lipavská Marie, bytem Hbany čp. 8, p. Žabokliky u Žatce, hledá svého manžela Lipavského Františka ze Svišťové na Volyni, kteřý byl v r. 1942 odvečen Němci na nucené práce. Kdyby někdo věděl o osudu jmenovaného, prosíme o podání zprávy na výše uvedenou adresu nebo Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Marie Zápolská, Věra Fuksová, Marie Kraitová, necht' oznámi místo svého pobytu Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Václav Pavlíček, bytem v Kolesově 27, pp. Nové Hořovice, okr. Podbořany, hledá p. Šusteru M., pocházejícího z okr. Dubno.

HLEDÁM

potvrzení o smrti Vladimíra Čurdy, narozeného 24. VII. 1921, kteřý padl v bojích I. čs. armády u Dukly. Vladimír Čurda narodil se 24. VII. 1921 na Alexandovce okres

Sienkiewičovka z otce Josefa Čurdy a Anny Čurdové a byl zařazen do vojenského útvaru dle přiložené adresy. Potvrzení o jeho smrti jest nutné k vydání renty jeho matce Anně státním zaopatřovacím ústavem v Brně. Za laskavou pomoc děkuje matka: Anna Čurdová.

Ministerstvo soc. péče hledá Jaromíra a Bohumila Seilera ze Semidub. Adresu hlaste Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Josef Horák, Nové Město n. Met., Masarykova 300/b hledá rodinu Václava Valaška z Moskovštiny a příbuzné zemřelého Josefa Horáka z Ozeran u Lucka.

Ministerstvo sociální péče hledá místo pobytu Josefa Melnického z Ovruče, Zitomířská oblast, kteřý přesídlil s rodinou do ČSR dne 15. III. 1947. Jmenovaný necht' se ohlásí Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Stanislava Martince z Kolbaně hledá jeho bratr Vladimír Martinec, Žebráky čp. 24, okr. Tachov.

Barboru Vrbovou a Pavlinu Saliskou obě z Novošulek hledá jejich matka Kateřina Egertová, Žebráky čp. 23, okres Tachov.

Emilie Kočová, bytem Běsno čp. 5, p. Hořovice hledá svého bratra Mikuláše Bohuslava z Dembrovky, kteřý přijel do ČSR v dubnu 1947.

Ondřej Gryner, Radičevy 14 hledá p. Šuteru Vladimíra z Volkova.

František Doležal, bytem Osada Upoř č. 5, p. Světec, okr. Bilina, hledá svoji matku Annu Doležalovou a tři bratry: Josefa, Václava a Mečislava Doležala a sestru Antonínu Doležalovou. Všichni jsou z Terešova a jeli prvními transporty s Malinskými.

Svaz Čechů z Volyně prosí o podání zprávy o Novotném, Václavovi, nar. r. 1927 v Radzivilově, kteřý vstoupil do čs. armády 14. VI. 1944.

Společnost československého červeného kříže, ústřední ředitelství hledá: Josefa Kopeckého, nar. r. 1910, z Nového Teremna, Václava Škodu, matku Marii Škodovou, sestru Marii Kubatovou, kteří šli ve vsi Buderáz, Macudzinskou Emilii, roz. Nunclouvu. Zprávy podejte Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Josef Masopust, Praha XVIII-Střešovice, U první baterie 9, hledá Věru a Antonínu Masopusta ze Zdobunova. Zprávy na Svaz Čechů z Volyně v Žatci.

Mikuláš Mora, z Volyně, nyní na Zatecku, necht' se hlásí na adresu Vlacho-va Nádězda, Stříbrnice čp. 34, p. Staré Město pod Sněžkou.

Anna Olivová, Krabonoš čp. 51, okr. Třeboň, hledá svého syna Vladimíra Olivu, nar. 20. XI. 1906, kteřý přijel mezi posledními transporty z Volyně, pravděpodobně do Podbořan, nebo na Zatecko. Jmenovaný necht' se hlásí na uvedenou adresu a Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Antonín Jeníček, zaměstnaný u statkáře Josefa Novotného na Vysoké čp. 54, p. Vysoká u Mělníka, prosí o zprávy od krajanů z Dubenského okresu z vesnice Zofievka, Turkoviče, Mírohošť a Volkova. Rád by se něco dozvěděl o svých rodičích.

Kačerová Sláva necht' udá svoji adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Pravovárečné měšťanstvo města Žatce

Žatecký chmel — žatecké pivo. Chmel má pověst světoznámou — žatecké pivo opět svou jakostí můžeme zařadit na místo význačné a mezi piva prvotřídní. Pravovárečné měšťanstvo města Žatce má svou staletou tradici. V Žatci se vařilo pivo již v dobách dávných. Roku 1266 dal král Otakar II. žateckým měšťanům várečné právo. Pivo se vařilo tenkrát nesoustředěně. Teprve v roce 1801 byl v Žatci založen pivovar sto devadesátí třemi cechmistry, kteří se během doby slučovali. Pivovar byl postaven v místnostech nynějšího pravovárečného měšťanstva. Během doby se postupně modernisoval. V roce 1935 byla postavena kotelna. Dnes má pivovar moderní strojovnu, novou varnu postavenou v roce 1946. Touto varnou se může pivovar jistě pochlubit, neboť je nejmodernějším výtvozem pivovarské techniky. Stáčírny, výpravny, sladovny a nově zřízené šatny a umyvárny pro zaměstnance podniku svědčí o tom, že pivovar je po všech stránkách vybaven a je na výši doby. Pivovarské sklepy jsou zřízeny na okraji výšiny a jdou do hloubky 25 m. Zdi jsou 1,5 m silné a sklep je možno v pravdě považovat za polní a má nejlepší odolnost vůči všem výkyvům teploty. Sklep tento má 18 oddělení.

Pivovar vlastní dnes 58 hostinců včetně hotelů a ozdravoven v horách. Zaměstnanci bydlí levně v oby-

ných domech náležejících pivovaru. V podniku pracují dnes vesměs čeští zaměstnanci.

Vedení pivovaru je v rukou dobrého odborníka, ředitele Františka Maláta, který je zároveň předsedou MNV v Žatci. Svými odbornými znalostmi zvelobil pivovar natolik, že je dnes hospodářským podnikem, který se řadí v Žatci mezi první.

HANUŠ NEUMANN, ŽATEC
velkoželezářství založeno r. 1856

Na náměstí dr. Edvarda Beneše již přes 90 let stávající firma slouží zdejšímu zemědělskému kraji, všem živnostníkům, průmyslovým podnikům i všem domácím výrobkům jak ve městě, tak i na venkově výrobky žateckých továren. Zejména vede: světoznámé žatecké podkováky, podkovy, ozuby a hmatce, — drátěnky, dráty, šrouby do dřeva, vrutidla, — veškeré železářské výrobky a polotovary, nástroje všeho druhu, překližky a nábytkové kování truhlářské, potřeby pro sedláře, sporáky kuchyňské a hostinské, kamna, a může vybavit domácnosti i hostinské podniky od nejmenšího hrnečku až do úplné výbavy, včetně dětských postýlek a nejmodernějších elektrických kuchyňských strojů. V podniku je zaměstnáno více než 45 odborně školených sil, které v každém směru každému i tomu nejnáročnějšímu zákazníkovi poradí a co nejlépe jej obslouží.

Přesvědčili jste se již o výhodách
nákupu v prodejnách družstva

BUDOUCNOST

v Rakovníku, na Žatecku a Podbořansku?

Přesvědčte se

Informujte se

Chceme Vám věrně, poctivě a nezištně sloužiti

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.